

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΛΕΣ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ Δ.Φ.

ΨΕΥΔ. Β. Κ. ΒΑΣΙΛΑΪΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία τετρακεφαλή τριγύνη
Τί νά σου λείπει (ποίημα)
Ἀνακοίνωσις τῆς τύχης μᾶς
πολιτικῆς διαθίχης
Ὁ χρόνος εἶνα χρῆμα (διήγημα)
Εἰκόνες ἐκ τῆς ἀρχαίας ποίσεως
Ἡ ῥαγισμένη καμπάνα (ποίημα)
Ῥιχάρδος Βάγνερ
Πηδαλιουχοῦμένα ἀερόστατα
Ἱατρικαὶ Ὀμιλίαι
Γέλοια καὶ Δάκρυα (ποίημα)
Αἱ θαριναὶ νύκτες τῆς Πατρούπολεως
Περνοῦν τὰ χρόνια (ποίημα)
Αἱ παιδευτικαὶ ἰδέαι τοῦ Β. Sidis
Καλλιεργηταὶ τοῦ Πνεύματος
Ὁ θάνατος ζωῆς (ποίημα)
Ἡ Πραγματοποιήσις Μπέτη (διήγημα)
Κουκλουτζᾶς (ποίημα)
Περὶ φωτισμοῦ καὶ χρωματιστῶν ὁρίων Δῆμος
Ὁ διπλοπληγῶμένος
Περὶ ἐμβρακοῦ
Δεκαπενθήμερον

Σπ. Δὲ Βιάζη
Μαρίας Ε. Ζάμπα
Δῆμος Ὀρ. Ε. Ι. Χρηστίδου
Σωτ. Γ. Φώκου Δ. ν.
Λαυλίου Καρακάνη
Δ. Γ. Κανάλι Δ. Δ.
Γ. Α. Μέγα Δ. μ.
Δῆμος Κ. Ἀθανασιάδου
Εὐρ. Τριανταφυλλίδου
Θέρμιδος
Θ. Χ. Δημητρίου
Σ. Κ.
Ἀλέξ. Καλυφάτη Δ.Φ.
Ἀλ. Γαλανός
Η. Γεωργαντή
Ὁδ. Ε. Χριστοδοπούλου
Κωνστ. Ν. Ἐλευθεριάδου
Δ. Τσαρούχα
Ε. Σαρίκα

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνος
Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος
Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικήτας
Ἀλέξ. Γαλανός
Ἡ Ἀδριανούπολις

on a le moins favorisé les progrès

Γνωστόν είναι, ότι ες τας θεωρητικάς επιστήμας, πρὸ τῶν γράμματων, εἰς τὰς τέχνας, δύνανται ἡ μεγαλειότης,λευθέρια οὖσα, νὰ ἐπισηπρήσῃ τὰς ἀνάσεις τῶν χρόνων· ἀλλ' ἕως τῆς ἐπιστήμης τῶν πειραμάτων, τῶν παρατηρήσεων καὶ τῆς ἐρεύνης, εἶναι οἱ χρόνοι, ποῦ τίθενται νὰ δώσωσι χεῖρα ἀρωγὴν εἰς δ.τι δὲν ἐπιφέρειται ἀπὸ τὴν μόνην μεγαλοφυΐαν τοῦ πειραματιστοῦ. Διὰ τοῦτο, ἡ ἐπιστήμη τοῦ μελετῆν τὸν πειραματιστὴν, χεῖρον αὐτῆς ἔσται τῆς ἀνθρωπότητος, κατασκευασμένη δαίμων, ἡμῶν ἀπίστος καὶ τῶν χρόνων ἐσθλόνος.

Ἀσκήσις καὶ ἐρευνῆσι δὲ τῶν μὲν νὰ θέσῃ χεῖρον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἔστι καὶ διὰ μελέτην!

Παρ' Ἑβραίοις τὸ ἀνθρώπινον πτώμα ἐλορίζετο ὡς ἀκάθαρτον. Ὁ δὲ ἀπτόμενος νεκροῦ, ἔπρεπε τὴν τρίτην καὶ ἑβδόμην ἡμέραν νὰ ἀγνισθῇ διὰ τὸ ἕδαιον καλυμμένου τοῦ ἔσθαι τῆς ἀθανάσιος τῆς ψυχῆς μεταγίγνεται ἀπὸ τοῦ ἡμιθανοῦ ἀποθνήσκου ὡς φησὶς ἀνευρολογεῖ τοὺς πατέρας του—εἶναι δεκτὸς ἀπὸ τοῦς αἰετοῦς, ἀπενομήθη παρὰ τῶ πλεονεξῶ τῶν γούτων καὶ ἄλλας τοιαύτας φησίαις. Καὶ οἱ Ἰσδοινοί φησὶν ὅτι ὁ νεκρὸς μολύνει τοὺς οὐρανούς. Οἱ Πέρσαι ἀποδίδου τὴν ἀποσύνθετον εἰς κινδύνον δαίμονα ἐνοσφύριον ἐν τῷ νεκρῷ. Θεωροῦται τὸ σῶμα ὡς εἶναι τὸ μόνον ἡμιπνῆστον τοῦ πνεύματος,λευθεροῦμένου διὰ τοῦ θανάτου. Τὸ πτώμα καὶ μὲν εἶναι μολύνου, ἀλλ' εἶναι σεβαστόν, καὶ ἐνοχρὸν εἶναι θύσιον· τὸ ἐγγίζειν αὐτό, ἔστι πρὸς μελέτην!

Ἡ τερπὴ τῶν νεκρῶν ἀπέθεθεν ἡμῶν ἀνεκείμενον μεγίστης φρονήσεως καὶ πᾶς ὁποσδήποτε πεπαιδευμένους ἡμῶς, πρὸς ἐκθέσεις τῆς στοιχῆς πρὸς τὸν πειραματιστὴν. Οἱ Ἕλλητες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέδιδον ἐπίδομα εἰς τὴν κατέστασιν τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ. Ἐνθάδε μάλιστα εἶναι ὁ μὴ τερπὴς καταδοῦναι νὰ περιπλανητοῖ ἐπὶ ἐσθλῶν ἐπι εἰς τῆς ἄχθας τῆς Στρατῆς, διὰ ἁπλοῦς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, νεκρῷ νὰ ἀγνοῖται τῆς δόξας χόμιτος πρὸς ἡσυχίαν τῆς. Μεγίστην δὲ κοίτην ἦτο ὁ διὰ νεκροῦ θανάτου, ἡ δὲ ἀπὸ θανάτου ἐν βίῳ τῆς, διὰ τὸν φρόνον μῆκος μίση ἀμωρος. Διὰ καὶ ὁ Ὀμηρὸς· **Δίος δ' ἔξαδλωλε ἐπεὶ πύεν ἀλκυρὸν ἔδωκε.** Μετὰ τὴν μίσην, τὸ πρῶτον καθέστην ἦτο ἡ σφραγὴ τῶν πτωμάτων καὶ τοῦ ἄχθου.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ περιουσίᾳ τῶν νεκρῶν τὴν ἐφάνθη καταχθονοῦσι οἱ Αἰγύπτιοι. Ἐπιθροῦνται εἰς τοῦτο ἐπὶ τῆς ἀίσιας τῶν εἰς τὴν μεταφύωσιν καὶ πρὸς διαστήμα τῶν νεκρῶν. Διὰ καὶ οἱ πολεμολογοὶ καὶ γεννητοὶ ἀποκαθίς καὶ τὸ ἔθιμον τῆς πορταῖας.

Ὁ φόβος, ὁ τρόμος, ἡ ἀποστροφή πρὸς τὰ ἀνθρώπινον πτώματα παρὰ τῶν ἡ ἐκ δευτερευμένης προσηγορίας πρὸς τὸ λείψανον τοῦ ἀνθρώπου, σεβασμός ἐπιβαλλόμενος καὶ παρὰ τῶν νόμων τῆς θρησκείας τε καὶ πολιτείας, ἠετῶσαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἰδίᾳ κατὰ

τὸν μεσαίωνα, μέγιστον προσκόμεται διὰ τὴν τοχίαν ἀνάστασιν τῆς ἀνατομίας, ἀφοῦ δὲν ἐπέτρεχον τὸ ἀνθρώπινον ἔλασόν, τὸ φυσικὸν μέσον, τὸ πτώμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπομένως ἡ νουθεσία νὰ μινθῶσιν εἰς ἀνάλογον ἀπὸ ἀνατομίας ζῶων, τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀπὸ τῶν μεθυστῶν δὲν μένει παρὰ ἡ ἰδέα, ἡ ἰσρά καὶ ἀγία μνήμη. Τὸ πτώμα γίνεται τῶν σκελετῶν βορέ. Συνεπῶς εἶναι ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπειτῆ πρὸς ἐκκαθίσεις τῆς ἀληθείας πρὸς ἀφῆσαι τῆς κοινότητος καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, **δοσεθῆς καὶ ἰερδύσιος δὲν εἶναι ὁ ἀνατόμος.** Διὰ τοῦτο τὴν σήμερον ὁ νόμος ἐπιτίθειται ἑλευθέρως τὸ ἀνατίμειν τὸ ἀνθρώπινον πτώμα.

Ὁ Μόλιμος, ὁ Ἀσκητιός, ὁ Μαχίλιος, ὁ Πυθίος, ὁ Ποδαλίμος καὶ ἄλλοι ἱατροὶ τῶν μυθικῶν χρόνων δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ λέβωται μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατομίας.

Αἱ ἀνατομαὶ τῶν θεσίων καὶ ἀθιῶν ἐσθλῶν τῶν ἱεροσκόπων (Sacerdotes) οἱ γενόμενοι μετὰ τῆς, καθ' ἡ ἀνασφῆρι δ' Ἀρσῆβιος, καὶ ὁ πρῶτος τῆς παρασκευῆς τῶν μοιμῶν ἦσαν ἡμετεροὶ σῆμα μὴ προσφέρουσι οὐδὲν ποδρὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατομίας.

Οἱ Ἀσκητινοὶ, οἱ εἰς τὸν θῶνον τῆς ἱατρικῆς τὸ γένος ἀθῶν ἀνήγονται, κληρονομητοὶ ἱερῶν τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ τοῦτο, μεταγίγνεται καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἰσθίων. ὁ τρόπος τῆς θεραπείας ἦτο μίση ἡμετεροῦ γνώσκων καὶ γοησιῶν, δὲν ἦσαν φυσικῶς εἰς κατέστασιν ἐν τοῖς Ἀσκητινοῖς νὰ ἐκτελοῦν ἀνατομίας ἐπιστημονοῦσι. Ὅμως εἰς τὴν ἱστορίαν ταῦτα τὰ ἱερατικὰ ἐκασθῶντο πᾶσις ἡμετεροῦ γνώσκων, ἀθῶν, κατ' ἄλλῳ, ἐφάνθησαν τῇ ἐπιστήμῃ ἀφῆσαι. **Ἡ δμοιότης τοῦ πάθους συναθροίσασα τὴν τοῦ ἀφελουθῶτος μνήμην τῆ κατ' ἄλλῳ ἐνέσφει ἐπιστήμην ἐποίησε τὸ πᾶν**—ὡς ἱστορεῖ Μόλιμος ὁ Τυρῖος. **Ἐτῆχον καὶ οἱ Κνίδιοι γνῶσιν.** Ἀετιολογία μετὰ τῶν ἱατροῦν ἁθῶν καὶ τῆς ἀφῆσαι δὲν ἔλασαν φυσικῶς. Ἀλλ' ἐφῆσαν εἰς τὴν ἀπίστων τῆς ἱστορίας ἐπιστήμης ἀποκαίνετα ὁ Γαλιναῖος:— καὶ πρῶτον μὲν εἶπε ἦν οὐ σμῆ— καὶ, κατῆρα τῶ μὲν πᾶσι τῶν εἰρημαίων ἀφῆσαι τῶν ἐν Κῆ καὶ Κνίδῳ διετόν— γὰρ ἐπὶ πᾶσι τὸ γένος ἦν ἐπὶ τῆς Ἰσθίας Ἀσκητινοῦ, ἐπιλάσαντος τοῦ κατὰ Ῥόδον ἡσθῶν δ' ἀθῶν καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἰσθίας ἱατροί, καὶ τρεῖς οὗτοι ποδοῖ θεμαστοὶ πρὸς ἀλλήλους ἀμειλλομένους ἐφῆσαν τῶν ἱατροῦν.

Εἰς τὸν μεταγίγνεται τῆς ἱατρικῆς συνεπέσαν οἱ θεοὶ τῶν φυσικῶν φιλοσόφων, ἡσθῶν δ' Μόλιμος, ὁ Πορτινῆς καὶ ἄλλοι πολλοί. Ὁ πυθαγορῖος φιλόσοφος **Ἀλμαίων ὁ Κροτωνιάτης** κατέστην εἰς ἀνατομίας ζῶων, ἐνέσφει εἰς τὴν μελέτην τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ ἐφῆσαι πρὸ ἀνατομίας. Πρῶτος ἐγνώσκων ἐντέλει τῶν

πῶρον δὲ οὐ σφραγισθῶν τὸ κοίλον τοῦ τερπίνου κατὰ τοῦ φράγγου. Μετὰ τοῦτο δ' Ἐρπεδο. ἄθῆς, ὁ Ἀρσῆβιτης **Δημόκριτος** καὶ ἄλλοι ἑσθλῶν ἀνατομῶν ζῶων. Ὁ **Δημόκριτος** μάλιστα, τῶση φρόνον εἶχεν εἰς τὸ ἀνατίμειν τῶν, ὡστε ἀπαιτημένους τῆς πᾶσις ἐκτελεσθῆ εἰς κῆρον ὅσον αἰτίας ἀφῆσαι καὶ ἑσθλῶν ἀνατομῶν παρατηρήσεως καὶ φυσιολογικῶν πειραμάτων.

Ὁ Γαλιναῖος λέγει ὅτι οἱ Ἀσκητινοὶ εἶχον γνώσκων τῆς ἀνατομίας καὶ ὅτι ὁ Ἰπποκράτης ἀνεκείσθη τὴν ἐν τῷ μεταφῶ χρόνῳ **ἡμετεροῦ ἱατροῦ θεωρίαν**, ὡς οἱ σοφοὶ τινες ἱστοροῦσι τῆς ἀνατομίας ἀφῆσαι νομῆσι ὅτι ὁ μέγας οὗτος ἱατρὸς πρῶτος εἶδη μόνον εἰς ἀνατομίαν τῶν καὶ ὅτι ἀνθρώπων.

Διοκλῆς ὁ Καρόσιος ὁ ἀφῆσαι μετὰ τὸν Ἰπποκράτην κατέστην κολῶ εἰς τὴν ἀνατομίαν καὶ πρὸ αὐτῆς ἔγραψε. Καὶ ὁ **Ἀριστοτέλης** κτερίσθη εἰς ἀνατομίας ζῶων. Ὁ Cuvier βεβαιῶν ὅτι ἡ ἀνατομία τῶν ἄφῆσαι, ὡς τὴν ἔφῆσαι ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι καλλιτέχνη ἐσθλῶν τοῦ Daubenton. Οἱ μεθῆσαι τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ macastro, δι' εὐλοῦ cho καππο ὡς τὸν ὄνομαζται ὁ Ἀντιπ, κατέστην εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν ἀνατομίαν καὶ τὴν φυσιολογίαν.

Ὁ **Καλλιθένης** ὁ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον συνοδεύσας, **Σιδράβιον ὁ Λαμφακηνός, Προμύγινης ὁ Μενυληναῖος, ὁ Εὐθύμος ὁ Ῥόδιος**, κτερίσθη εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πολλὸν συνεπέσαν εἰς τὴν πρῶτον τῆς ἀνατομίας **Προξενύθρας ὁ Κῆρος**, ὅστις ἐσθλῶν διεκτελεσθῶν μετὰ ἁφῆσαι καὶ φλεβῶν. Πρὸ αὐτοῦ οἱ πᾶσις ἐσθλῶν κοινῶς φησὶς πάντες τὸ ἀφῆσαι ἄφῆσαι. Μετὰ τὸν θῶνον τοῦ Ἀλεξάνδρου διεκτελεσθῶν οἱ κατεκτελέσθησαν αὐτοῦ. Ἡ Ἀλεξάνδρου γίνεται ὅστις πᾶσις τῶν γνώσκων καὶ τὸ κέντρον τοῦ ἡμετεροῦ. Ἐπὶ ἡμετεροῦ **Ἡρόφιλος ὁ Χαλκηδόνιος** καὶ ὁ **Ἐρασιστρατος ὁ Κεῖος** δὲ τὸν ὅποιον ἀφῆσαι νὰ περιόδοι τῆς ἀνατομίας μὲν εἶναι βῆσις. Ἀνατομία πειραμάτων ἀνθρώπων.

Πρὸ τοῦ νὰ προσηγορήσωμεν πρῶτον νὰ ἀνοήσωμεν μίαν κατέστην. Ἡ μελέτη τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας εἶναι ἀναπόσφρακτα εἰς τὸν καλλιτέχνην καὶ δὴ εἰς τὸν γλύπτην. Ὁ μετέσθῶν τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου, τοῦ Μέρμανο, τοῦ Προξενύθου, τοῦ Αἰσίου καὶ τοῦ Ἀγαθῶν μίση ἐσθλῶν τῶν τῶν οἱ μετῆσαι οὗτοι γλύπται τῆς ἀφῆσαι ἦσαν μίση τῆς καλλιτεχνικῆς ἡ πλαστικῆς ἀνατομίας τῆς μετέσθῶν τῶν πρὸς μίση κατέστην κοινῶν τοῦ ἡμετεροῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ὅποιον ἀφῆσαι τῶν μετῶν αὐτοῦ κατ' ἡμῶν εἶναι, ἐπὶ δὲ κατὰ διαφόρους οἰσῶν, κινήσεως καὶ φυσιολογικῶν διεκτελέσθη, ἐν δὲ ἡ ἀνατομὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐπετέσθη.

Τὰ ἀριστουργήματα τῆς γλυτικῆς τῶν ἀφῆσαι εἶναι πρῶτον εἰς τῆς πλεονεξίας καὶ ἐπὶ ἀφῆσαι ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας. Πᾶσι ἀπὸ

οἱ πᾶσις ὅμως, ὅταν σφραγῆναι, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀφῆσαι χρόνων οἱ ἀφῆσαι ἀφῆσαι δὲν ἐσθλῶν ἐν Ἑλλάδι, ὅστις οἱ ἀφῆσαι εἶχον, ἐνεπέσαν ὅτι τοῦς ὄφῆσαι ἐν σώματι ὄφῆσαι, συνεπέσαν τῆς ἀφῆσαι τῆς μίση. Διὰ τὸ πᾶσις οἱ ἀφῆσαι διεκτελέσθησαν αἰσῶν: εἶχον κατέστην καὶ γοησιῶν. Οἷον τὸ γὰρ τῶν σώματα ἦσαν ὅσοι τῶ ἡμετεροῦ πάντων καὶ οἱ κατέστην κατέστην τῶς κινήσεως ἡμετεροῦς μετὰ τῆς ἀφῆσαι ἡμετεροῦ, καὶ ἀφῆσαι τὴν ἀφῆσαι ἡ λογικὴ μελέτη τῆς τῆ ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας.

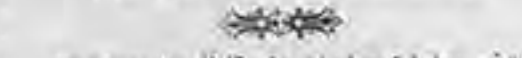
Ἀπὸ τῶν **καλλιτεχνῶν** καὶ τῶν **γοησιῶν** ἐπέσθησαν εἰς τῆς ἡμετεροῦς ἀφῆσαι τῆς τέχνης, διὰ τὸ ἀφῆσαι ἀφῆσαι φυσιολογίας τῶν ἀφῆσαι ἐν ἀφῆσαι διὰ τοῦ μαρμαρίου, εἰς τὸν δαπέδον ἐν καὶ μόνον πρῶτον τοῦ λέγειν ἡ γλύσσα δὲν νὰ ἡμετεροῦ. Ἐπὶ εἰρημαίων τῶ **μοιμῶν**.

Κατέστην τὴν κατέστην.

(Ἐσθλῶν Σφραγῶν)
ΣΥΡΡΑΦΩΝ ΑΕ ΠΙΛΑΤΟΣ

ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΛΕΙΠΗ;

Βασιλοπούλα ἔλλεξανθῆ, τί νὰ σοῦ λείπη τόχα;
Ἐχεις ἀσθῆσαι ἡμετεροῦ καὶ θησαυροῦς πολ-
λοῦς

Κι' ἀπὸ γονεῖς ἐν τόχα νὰ γεννηθῆς φροῦδῶν
τῆς ἡμετεροῦ μίση σου ἢ σφραγῆσαν μόνῳχα.

Ἐὰ ποδρῶσαν νὰ σ' ἀγαποῦν νὰ σὲ γλυκο-
κουτιοῦν

Ἐπὶ ὅπως σὲ λατρεύουσιν καὶ τόχα σ' ἀγαποῦν
Τὸ χεῖρ σου τ' ὄλλελοκο σὲν κατέστην καὶ φλεβῶν
τὸ ὄλλεπει καὶ ὄλλοι τελέσθη σου γὰρ νάσταν
ποδρῶν.

Καὶ τῆς χροστῆς τῆς ἀφῆσαι σου σὲν τῆς χροστῆς
ἀφῆσαι
τὸ ἔφῆσαι, μὴ ἀσθῆσαι δὲν μένει μὴ κατέστην
Τι νὰ σοῦ λείπη τόχα τῆς κατέστην μου γλυκῆς
Κι' ἐπὶ γλυκῆς χροστῆς ἀφῆσαι δακρῶσαι;

Κι' οὐδὲ σὲν ὄλλο βασιλεῖ κατὰ σὲ ἀλόγο
πρῶνται
γὰρ σὲ σὲ φῶς τοῦ φεγγαρίου δὲν ὄλλεσαι μὴ
ματέσαι

Καὶ λέγει ἡ κόρη ἡ φροῦδῶν μὲ στεναχτῆ μίση:
«Ἐν βασιλῶν ἀγάφῆσαι κι' αὐτῆς δὲν μ' ἀγαπάσαι»

Ἄδωνι ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΙΑ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Τὸ Ἰσβυλαίον τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου II διήλθε πλούσιον ὄχι μόνον εἰς ἑορτάς καὶ πανηγύρεις, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπεισόδια πολιτικά ἢ φιλολογικά. Ἐπὶ τοῦ παρόντος παραλείπω νὰ σημειώσω καὶ τὸ παραμικρὸν περὶ τῆς ἀνακομῆς τῶν παραστάσεων τοῦ πατριωτικοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου *Χάουπμαν* ὑπὲρ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκδόσεως τῆς πόλεως Πρωσσίας ἐν Σιλεσίᾳ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ μεγαλύτερος ζῶν γερμανὸς δραματικὸς ἐμφορεῖται δημοκρατικῶν ἰδεῶν! Περιορίζομαι εἰς τὸ νὰ συζητήσω συντόμως περὶ μιᾶς περιέργου ἀποκαλύψεως τοῦ καθηγ. Δ^{ος} Otto Hintze, ἡ ὁποία συνέπεσε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς κυβερνητικῆς 25ετίας τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Aulam τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου.

Τὸ περίευστον πολιτικὸν δοκίμιον, τὸ ὁποῖον εὔρε τὸν ἀριμόλοντα διὰ φλογὸς θάνατον τῆ διαταγῆ τοῦ νῦν γερμανοῦ Αὐτοκράτορος κατὰ τὴν ἀνάβασιν του ἐπὶ τοῦ πρῶτου θρόνου, εἶναι ἡ πολιτικὴ διαθήκη τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ IV τῆς Πρωσσίας. Ὁ ἱστορικὸς Hintze ἔγραψε καλὸν εἰς τὸν λόγον του περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἑορτάζοντος Κάιζερ πρὸς τὸ γερμανικὸν ἔθνος καὶ τῶν διπλωματικῶν, ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ κατακτήσεων κατὰ τὴν ἐκτενέσασαν εἰκοσιπενταετίαν, νὰ μὴν ἀφήσῃ ἀδικτον τὸ ζήτημα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς ζυμώσεως τοῦ γερμανισμοῦ. Τοσοῦτον μᾶλλον ἐπάναγκες ἐφαίνετο τοῦτο, καθ' ὅσον ἐσκόπει, μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν θριάμβων, οὗς κατήγαγε τὸ γερμανικὸν πνεῦμα εἰς τοὺς πλουτοπαραγωγούς ἔθνικους κλάδους κατὰ τὸ διάρρηξαν τέταρτον ἑκατονταετηρίδος, νὰ τονίσῃ ὅτι ὁ κύριος ὑποκινητὴς τῆς ἀλματικῆς ταύτης ἔθνικῆς προκοπῆς ὑπῆρξεν ὁ ἡγεμονεύων Αὐτοκράτωρ, οὐτινος τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν ἀγρυπνον φροντίδα

ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τῶν καθεστώτων θεσμῶν μαρτυρεῖ ἡ ἐπιμνημόσυτος τοῦ παλαιότου παραγγέλματος τοῦ προγόνου του Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ 4^{ου}. Ὅσον μεγαλοκρεπὲς καὶ ἂν φαίνηται ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ δάβημα τοῦ Κάιζερ πρὸς ἐπίδειξιν, ὅτι θὰ σεβασθῆ τὸ μετὰ τόσων αἱμάτων καὶ ἀγῶνων ἀποκτηθὲν κολοβὸν πρῶτου Σύνταγμα, στερεῖται τῆς πολιτικῆς σημασίας, ἢν θὰ ἠδύνατό τις νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοιοῦτου πολιτικοῦ ἐγγράφου, θὰ ἔφερον εἰς κίνδυνον τὰς φειδωλῶς παρασχεθείσας μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 48 συνταγματικὰς ἐλευθερίας.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἀγισχύρου πρὸς μεταβολὴν τῶν καθεστώτων ἐγγράφου, ἔχει ὡς ἔπειτα.

Κατὰ τὰς ἐσπόμενους ὥρας τῆς ἐπιγίου ζωῆς τοῦ τόσον συμπαθοῦς καὶ ἀγαπητοῦ εἰς τὸν πρῶτον λαὸν πατρός του, ἔλαβεν ὁ γόνυ Κάιζερ κατὰ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Συνδίκου τοῦ θρόνου Δ^{ος} Friedberg τὴν εἰδοποίησιν, ὅτι ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ σεπτοῦ του πατρός, θὰ τῷ παρείχετο πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικυρώσιν σπουδαιώτατον ἐγγράφον, ἐσφραγισμένον. Ἀληθῶς τὸ πρῶτον ἐπίσημον δοκίμιον, ὅπερ εὔρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, μετὰ τὴν ἐκποίησιν τοῦ Αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, ἦτο ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφον. Ἀμέσως ὁ νεαρὸς Αὐτοκράτωρ ἀνεγνώρισεν τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ IV καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεώς του ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἀνοήτων παραγγελιῶν τοῦ φρενοβλαβοῦς προγόνου του. Ὁ ἠθελὲς βασιλεὺς καθ' ὅλην τὴν ζοὴν δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ, ὅτι τὸ πρῶτον Σύνταγμα ἐπιβλήθη βία ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἡγεμόνα του. Πολλάκις κατὰ τὴν κυβερνητικὴν του περίοδον ἐπεχείρησε ν' ἀναστειλῇ αὐτὸ καὶ κατόπιν τὸ ἀντικαταστήσῃ δι' ἐντάλματος δημοσίου, δι' οὗ θὰ ἐξησφα-

λίξτε ή ύπαρξίς ένός συντάγματος, μή έχοντας όμως τίποτε τό κοινόν πρός τόν έπιναστικόν χαρακτήρα τών σημερινών συνταγματικών πολιτευμάτων. Τήν γνώμη του ταύτην, είς τήν εφαρμογήν τής οποίας εύρε καθ' ολοκληρίαν αντίθετον τόν πρωθυπουργόν του Όθωνα φόν Μαντσίφφελ, έξήτησε νά επιβάλη διά τής περι ής ό λόγος πολιτικής διαθήκης του πρός τούς έπίγονους του, προσπαθήσας με όσην δύναμιν δύναται νεκρός νά επιβληθί επί τών διαδόχων του δι' απειώ- μων παραγγεμάτων και έξουσιασμών νά καταπέση τόν μέλλοντα εκάστοτε διάδοχον τού θρόνου, όπως πρό τής άρκομοσίας άνασσειλη τήν ισχύν του συντάγματος και εκμηδενίση ούτω τό προΐόν τών άμειωτών γεγονότων τού 48. Βεβαίως αύτή καθ' έαυτήν ή πράξις τού ιστορικού κατά τά τελευταία έτη τού βίου του μή έχοντος σφάς τάς φρένας βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου 4^{ου}, ήτοι ακούργος, συνεταγομένη, κατόπιν μιας άτυχούς άποπειρας τούούτου πραξικοπήματος, τόν μεγαλύτερον τών διέθρων διά τήν Δυναστείαν του: τήν εκδρόνησιν και κατάργησιν τού βασιλικού καθεστώτος εν Πρωσσία. Τοιαύτάν τι εκάμφθησαν εργαί- ρως άμα τή άναλαβή τών αυτοκρατορι- κών τών ύπηρεσιών ό πάππος και ό πατήρ του νυν Αυτοκράτορος. Αλλά και ήρ- φότεροι ούδεμίαν σημασίαν έδωκαν είς τάς προτροπάς τού πάσχοντος προγόνου των. Ό νυν όμως Κάιζερ προσέβη επι- κρατίειω: ήθέλησε νά προφυλάξη τόν οικον τών Χορνζόλλερν εκ μιας μελλού- σης δυστυχίας, ήτις πιθανόν νά ενέσκη- πτεν, όπότεν, νεκρός και άπειρος βασι- λικώς βλαστός προσεκαλειτό ποιε επί τού πρωσσιου θρόνου, όστις εξ άπειρίας ή εκ κόπης; ματαιοδοξίας και τυφλότητος κυβερνητικής θά προσέβαιναν είς τήν εκ- τέλεισιν τών άπολυταρχικών ύποθηκών τού βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου. Διά τούτο άφ' ής ήμέρας έστέρθη βασιλεύς και αυτοκράτορ, τού εφείνετο ώσει νά είχε δοχείον πλήρες πυρίτιδος εν τώ οβαρ- του, τό όστοιον τού άρήσει τόν ύπνον μέχρις ότου διάταξε τήν καταστροφήν τού περιβόητου πολιτικού έγγραφου και τήν τοποθέτησιν τού φακέλλου τού περιέχον-

τος αύτό εις τό βασιλικόν Άρχειον με- τήν σημείωσιν «Περιεχόμενον καταστρα- φέν».

Η άφήγησις τού άγνωστου τούτου έ- στορευτού γεγονότος δέν παύρησαν όποι- αν θά ήπέθετο τις κατάληξιν. Ό φι- λελευθερος Τύπος έδέχθη τήν είδησιν με- είρωνικώς συνιεταγμένα άεθρα διά τήν κούφουσιαν τού πατρός τού άνελευθερου κινήματος κατά τού πρωσσιου συντάγμα- τος, ή σεβασμός τού όστοιου κατά τήν εκάστοτε ενθρόνησιν νέου βασιλέως ήτο εύνόητος και λογικός. Τό συμβάν όμως τούτο έδωκεν άφορητήν εις τόν συντηρη- τικόν και έθνιστικόν Τύπον, τόν ζητούντα αίτίαν εξυμνήσεως τού κολοβού πρωσσι- κού συνταγματικού πολιτεύματος, νά γρα- φη περί αύτου ως ακολουθεί: «*Ζώμεν πράγματι εν Γερμανία υπό τήν οικίαν έν- νός Συντάγματος, όστις δικαίως δύναται ή χαρακτηρησθί ως τό φιλελευθερώ- τερον τού Κόσμου*».

Τούτο αναγκάζει τόν Tageblatt νά σημειώση: «*Εν Γερμανία, όπου ό Λα- ός και τό Κοινοβούλιον δέν είναι είσθη είς θέσιν τόν άνεκωνότατον ή τόν έχ- θημακώς πρός τόν λαόν διακείμενον ύποτη- γόν νά εκτοπίσωσιν κα όπου εις Μυ- στικώς Άνώτερος Σύμβουλος τής Κυ- βερνήσεως, όστις ενεκε σφαλερός παρα- στάσεως τής ύποθέσεως τού Σόστ υπό τού Κοινοβουλίου κατακρίνεται και πρός άποζημίωσιν άμέσως τιμώται δι' άνωτέ- ρον παρασήμου... Όχι, δυστυχώς δέν έχομεν άκόμη τό φιλελευθερώτερον Σύν- ταγμα τού Κόσμου. Άλλ' εάν τις δου- λικώς τήν τρόπον προηής κριτίαι, βεβαίως δέν δύναται νά έχη τήν όρθήν άποψιν εν τή κρίσει του περί τών κοσμοπολι- κών σχέσεων!*»

Και ούτω έληξεν ή συζήτησις περί τού άνεκδότη πολιτικού έγγραφου τού βα- σιλέως Φρ. Γουλιέλμου τού τετάρτου τής Πρωσσίας.

Παράθεω—Τόπος άμω Όχλήτης Ε. Ι. Χρηστίδης

ΜΗΤΡΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΧΡΕΜΑ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου και ήλικ)

Η Έντάμωσις! Η Έντάμωσις! Μό- νος στο παράθυρο τού δωματίου ό Γ- ουλιός εκούτιαζε τή κοκκινωτή βίλλα Κα- ράτσι, ή όποία εκουμάτο τό άπομεσή- μερο, με τά κατάκλιστα παράθυρά της: άνάμεσα στις άκακίας και τούς πλατά- νους που άρχίζαν νά κλωνίζουσι. Ητο εκεί. Ίσως και αύτή έπίσης ή άγατη- μένη, πίσω από μία βίλλα εκούτιαζε τό παράθυρό του και έπεριμενε. Γιατί δέν εφείνετο; Τό παράθυρο τού δωματίου της, άλλοτε ήταν στη γωνιά, ίσως άκό- μη ήταν εκεί: αύτά μίμων ήταν μισό- κλειστα και μέσα εφείνοντο ή κουρτίνες λίγο παραμυρημένες.

Γιατί δέν εφείνετο; Τάχα δέν έτολμού- σε; Ίσως νά ήταν εκεί κλεισμένη, με τή μικρή φωτογραφία, επίτά διολύφρα χρώμα, νά τήν εκούτιαζε με χαϊδευτικό βλέμμα, και νά έπεριμενε νά έλθη νά τόν ιδίη τό βράδυ βράδυ και όπου πόνν από εκπα χρώμα εχωρισθουσαν κάτω απ' τή δεινροστομία τών μικρών κυταρίσ- σων, σιμά στο φράχτη.

—Μην κλαις! τού έλεγε εκείνη, μην κλαις έτσι, γλυκεριά μου άγάτη!

Και εκούτιασε με τό χέλι της τά Ξαν- θά μαλλιά του, με σπασμωδικά κίνημα, τού ελαμογελούσε με τό άρσίο της στο- ματάκι τό κόκκινο τόν εκούτιαζε με τά μεγάλα της μαύρα μάτια, με τις μαυρές βλεφαρίδες: άλλ' εν τούτοις, όλο απε- πισία που κακά εερούβητο με σιγανή ά- γωνιατή; ηχογονητά κλάματα στο μάτια.

—Έλα μαζί μου, τής έλεγε εκείνος, ως φύγωμε μαζί! μακριά.

Έδάγκασε τά χείλη της, έελπισε τά μάτια της, εκτριάνισεν όλίγο, άλλ' αύτό ήταν παροδικό: ήμέσως ηρχισε νά τού χα- μογελά και νά τόν παρηγορή.

—Μικρούλη μου δέν εμφορώ, τό ει- πέρες; Πήγαινε, πήγαινε ήσα ή μόνη μου άγάτη, θά μείνεις ή μόνη μου ά- γάτη... θά σε περιμένω φύγε, είναι άσφα!

Μία παρατησιή ήκούσθη στο μικρό δρόμο: έτυνασε τό κεφάλι τού νέου, τόν

αγκάλιασε με μανία, τόν έφίλησε στο στόμα με πάθος, έπειτα εξαφνικά έφυγε...

Έβροάδιζε, ή άσπρη της σιλουέτα εκάθη στη σιά τής δεινροστομίας, και αύτός έμεινε εκεί και έκλαιε με τά πρώ- τα και μοναδικά δάκρυα τού έρωτος, κυτιάζων τά κλειστά παράθυρα τής βί- λλας με τήν έλπίδα, ότι ίσως εφείνετο άκόμη μία φορά για νά τού δώση τόν πλενταίον άποχαιρετισμόν: Ξαίρνα εδο- κίμασε παιδικό φόβο εύφρεθείς διλομόνα- χος άνάμεσα στήνοχοτεινόν χήριον, εκπαός σε σπιτι που εφείνονταν άκατοίχητο, άνάμεσα στη μυστηριώδη κίνησιν τών δένδρων και έφυγε νομίζων ότι άκούει τις καλωμές νά μονιμορρίζουσι. «Δέν ύπόχει πλέον' απέθανε!... απέθανε!...»

Ύπαρξη από δυό ήρες έφυγε δέν εκλαιε καθόλου αλλά τό κεφάλι του ή- ταν ένίκανο νά σκεφθί, διότι τό είχε καταλάβει ή άγωνία αλλά πάλι είχε τό θάρρος νά χαμογελάση πρός τούς γο- νείς του οι όποιοι τόν αγκάλιασαν κλαί- οντες!

Μέσα στο τραίνο εκουμήθησε με ύπνο βαθύ, και δέν εκούνησε πιαρά στη Σπέ- ζια, με κόπο στη καρδιά, μ' ένα αι- σθημα άνεξήγητο, αλλά και ήσυχο. Η προία ήταν καθαρά, ή θάλασσα άποτε- λούσε γαλάζια συμφωνία: εκεί κάτω τό βυθόσι τόν εκπεριμενε: πρώτη φορά θά διαξείδευε και δέν ήταν παρά δεκαεννί- α έτών! Έτσι εκτελείσκει, ύστερα από δύο μήνες, ή πρώτη του έρωτική περι- πάτεια.

Η ευμορφή του γατόνησσε όμως έμει- νε βαθιά χαραγμένη στη καρδιά του.

Γι' αύτό αν και τόσα χρώμα εκπερα- σαν, αν και ή νεότης; ή νέα γυναίκα ήτο έμπαρός στα μάτια του, πάντα καρ- φωμένη στη σιά του με τά μεγάλα της μαύρα μάτια, με τό διψασμένο από έ- ρωτα στόμα της, τό μυρισμένο, όμοιο τού όστοιου δέν ειγεν εύρει οέ χαμμά γυναίκα σ' όλο τό κόσμο.

Αί ήρες περνούσαν κι' αύτός άκόμη άρηρημένος είχε προσηλωμένο τό βλέμ- μα του εκάνω στα κλειστά παράθυρό- φύλλα τής βίλλας Καράτσι: τό άπομε- σήμερο εκουθάνιζε σιγά σιγά με χαμό

ασθημα. Κάποτε εσκέπτετο αν τὸ πρόσωπο τῆς Κλάρας ἦταν ἔτσι μὲ τὴν ἴδια ἔκφραση, μὲ τὴν ἴδια γλυκύτητα τοῦ φθινατωρινῶ βραδυνῶ. Ποιὰ ἡλικία εἶχε; Ποτὲ δὲν τὴν ἠρώτησε. Ἦτο ἡ γυναῖκα μὲ τὴν τελεία ἔκφραση τῆς εὐμορφῆς τῆς, αἰθερία. —

Κάποτε μὲ τ' ἀνοικτὰ τῆς δάκτυλα ἐχάιδεσε τὰ μαλλιά του, καὶ ἐθυδίαζε.

«Καὶ ἐγὼ εἶμαι θεία σου μικρὸ μου».

Ἄλλ' ἔφαρνε τὰ δάκτυλα καταμύτιον στὸ μέσον τῆς τρυφερῆς θωπείας, ἐθλίβε τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους, ἔφαρνε τὸ κεφάλι του καὶ αὐτὸς ἐθλίβε τὰ μεγάλα τῆς μάτια τὰ ζωγραφιστὰ νὰ καρφώνωνται ἐπάνω στὰ γαλανά του μάτια, μὲ σκοπὸν τρέποντινὰ νὰσβύσουν τῆσκοτεινὴ των λάμπα καὶ ἠσθάνετο τὸ τριανταφυλλένιο στοματάκι τῆς νὰ σφίγγη τὰ χεῖλη μὲ ἔξαφνικὴν μανίαν!

Ἐνα σμήνος ἀπὸ μέλισσας ἐπέρασε μὲ βόμβον, ἐμπροστὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐστάθη μὲ σιγὴν γόρυ ἀπὸ τὰ κωτιονεπά φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς ἢ ὑποία εἶχε ἀνευροειχθῆ ἐπάνω στὸ τοῖχο καὶ ἐφυγεν. Ἡ πρώτη φωνή... Τὸ ζευγάρι ἦταν ἄλλοτε δίπλα στὶς κυψέλες. Ἦτο καθισμένο ἐπάνω στὸ μικρὸ πρῶσινο μπάγκο, ἢ βρόση ἐμουροῦριζε, αἱ γαστροφαλῆδες ἔχουναν τὰ ἀρώματά τους στὸν ἄερα, αἱ μέλισσαι ἐτραγοῦδοσαν, αὐτοὶ ἐσωποῦσαν. Ἦταν Ἰούλιος, βράδυ, βράδυ ἔφαρνε ζέστη, ἀλλὰ ζέστη ἦσεν. Ἐγνωρίζοντο μὲ ἐβδομαῖδα μόλις! Δὲν ἤξευρε τίποτε διὰ τὴν ὥραν του γειτόνισσαν τὴν ἁποίαν εἶχε στὸ σαλόνι τῆς θείας του, σ' ἐπίσκεψιν οἱ γονεῖς του δὲν ἤξευραν περισσότερα, ἐκτὸς μόνον δι' ὃν ἄνδρας τῆς ἦταν σ' ἕνα θεραπευτήριον, δι' ἣτο κυρία, δι' ἣν εἶχε μόλις σηκωθῆ ἀπὸ βαρβαρὴν ἀσθένειαν, καὶ δι' ἣν ἦλθε σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ βύλα ν' ἀναπαυθῆ καὶ τελειώσῃ τὴν θεραπείαν τῆς.

Ἐσπαιτοῦσαν ὁμιλοῦσαν διὰ πολλὰ πράγματα ἀνοικτῆ αὐτὸς διὰ τὰς σπουδὰς του ἐπὶ Στρατιωτικῆ Σχολῆ καὶ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἐνδιεφέρετο αὐτὴ ὁμιλοῦσε γιὰ τὴ πρώτη τῆς νεότητα, γιὰ τὴν οἰκογένειά τῆς, γιὰ τὸ γάμο τῆς, ἀλλὰ μὲ τρόπο ἀσαφῆ, ἀφύγωνα τὴν ζωὴν τῆς

νὰ σκεπάζεται ἀπὸ ἐλαφράνοσιαν μυστηρίων.

Ἡ ῥοδιά ἔβλεπε ἐπάνω τους, τὰ κωτιονεπά φύλλα τῆς ὅπου ὑπῆρχον ἀκόμη ὀλίγα κόκκινα ἄνθη. Ἀυτὴ ἐσήκωσε τὸν βραχίονά τῆς πρὸς τὸ κλωνάρι τὸ κλησιέστερον καὶ ἔκοψεν ἕνα ἄνθος. Μ' αὐτὴ τὴ κίνηση, ὀλίγο ἀρώμα τοῦ προσώπου τῆς, μὲ θερμὴ μυρωδιά γυναικεία, ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐχάιδεσε καθὼς θιασεία.

Ἡθῆλθη νὰ εἴπῃ κατὰ ἀλλὰ ἐσπαιμένη, ἐθλίψε τὰ μάτια καὶ ὄχλιασε λίγο.

Ἡ Κλάρα ἔστρεψε, τὸν ἐκτύπησε καὶ ἐσάπασε καὶ αὐτὴ. Ὅλην ὥρα ἐμειναν ἔτσι αὐτὴ ἐστήριζε τὸν ἀγκυλὸν τῆς ἐπάνω στὸ γόνατο καὶ ἐκτυποῦσε τώρα ἐμπροστὰ τῆς, ὅπως δόλου ἀφηρημένη κωτιονεπὰ τὸ μάγουλο μὲ τὸ χεῖμα, τὸ ἄνθος τῆς ῥοδιάς μὲς στὰ χεῖλη τῆς ἔφαρνε αὐτὴ ἠσθάνθη ἕν ὄχιος καὶ ἐστράφη.

— Νομίζω πὼς ἔχω λίγο πυρετὸ, εἶπε κωτιονεπὰ.

Καὶ τὸ ἔπειτα τὸ χεῖμα τῆς ποῦ ἦταν πραγματικῶς θερμὸ. Ὁ Ἰούλιος τὸ ἐκράτησε μέσα σταδινὰ του, ἐθλίψε τὰ μάτια καὶ ὄχλιασε πάλιν εἶχε σ' αὐτὴ του ἕνα βόμβον παρόμοιο μὲ τῶν μελισσῶν.

— Δὲν καίει;

— Δὲν γνωρίζω.

Ἐσπαιτήσαν ἀλλήλοκωτιονεπὰ. Μὲ μέλισσα ἐπέταξε ἐπὶ τὸ μέσο, ἐστάθη μὲ σιγὴν ἐπάνω στὸ κόκκινο λουλοῦδι καὶ ἐφυγεν, ἀμέσως.

— Ἦμπροστος ν' ἀπατηθῆ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ἀσθμαίνων.

— Ποῖος;

— Ἡ μέλισσα! Μεταξὺ τοῦ λουλοῦδι καὶ τοῦ στομάτου σου!

Καὶ ἔγεινε κατακόκκινος ὅπως τὰ χεῖλη των καὶ τὸ ἄνθος.

— Μὲ πέρατε διὰ τὸν Πλάτωνα; εἶπεν ἡ Κλάρα, δαγκάνισσα τὸ στέλεχος τοῦ λουλοῦδι καὶ δεικνύουσα μὲ τὸ κίνημα αὐτὸ τὰ τριανταφυλλένια ὄβλα.

— Ναί... ἀλήθεια... ἀπήτησεν ὁ Ἰούλιος, μὲ σύγχυσι ἐνθυμούμενος.

Ἐπειτα μετὰ ὀλίγην σιωπὴν θέτωσα τὸ χεῖμα τῆς μέσα ἐπὶ τὸ χεῖμα τοῦ νέου εἶπε.

— Μὰ τί; ἡ μέλισσα δὲ δὲν θὰ εὐρι-

σε μὲλα ἐπὶ τὸ στόμα μου εἶνε πικρὸ.

— Δὲν ξέρω ἂν εἶνε πικρὸ! εἶπεν ὁ Ἰούλιος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή· βεβαίωτα το ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς αἰσθάνομαι....

— Τί λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Κλάρα.

— Καὶ πρᾶγμα γλυκὸ.

Αὐτὴ ἔβλεπε λίγο νευρικὰ, ἄφησε τὸ στέλεχος τοῦ λουλοῦδι τὸ ὅπολον ἔπεσε κάτω.

— Πὼς τὸ γνωρίζετε;

— Μοὶ φαίνεται.

Τώρα ἐκράτει τὸ χεῖμα τοῦ νέου μέσα στὰ δικὰ τῆς.

— Σὰς φαίνεται; δοκιμάσατε.

Ἐκλινε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπάνω του, ἐσάπασε τὰ μάτια τῆς ἐπάνω στὰ δικὰ του καὶ ἐπλησίασε τὰ χεῖλη τῆς τὰ τριανταφυλλένια σιμὰ στὰ δικὰ του. Ἐμειναν ἔτσι μὲ σιγὴν λίγο, λίγο ὅμως ἐπλησίασαν περισσότερα ὥσταν νὰ ἀπολοῦθοσαν τὸν κωτιονεπὰ ἠσθμὸ τῆς ἀναπνοῆς των ὅπως τὰ μάτια τους ἐκωτιονεπὰ καὶ τὰ χεῖλη τους ἐκώλησαν.

***

Ὁ ἥλιος ἐχαμύλιοναν λίγες γωνίες τοῦ κήπου ἠσθμὸν τώρα νὰ σκοτεινιάζον. Κανένα παράθυρο τῆς βύλας Καραῖοι δὲν ἦτο ἀνοικτὸ. Ὁ Ἰούλιος ἔμεινε ἀκόμη λίγο ἐπὶ τὸ παράθυρο, ἔπειτα τὸ ἐθλίψε καὶ ἐκάθισε ἐπάνω σὲ μὲ μολιτρούνα.

Ἦτο κωτιονεπὰς, ἀλλὰ εἶχε μὲ κωτιονεπὰς ἄνευρο, καὶ εὐχάριστο ὅπως ἐσπαι τῆς ἐγένετο εἰς τὴν ἠσθμὴν ἀμύσησεν τῆς φθινατωρινῆς αὐτῆς βραδείας. Δὲν ἦτο μὴτε ἀνήσυχος μὴτε ἀνυπόμονος μὴτος δὲν τὴν ἴδη. Ἦξευρε πὼς τὸ βράδυ θὰ ἠσθμὸ ἢ θεία Βύλα τὸ εἶπε... ἀνοικτῆ. Ὅλος ὁ χρόνος περνοῦσε μικρὰν τῆς καὶ αὐτὴ ἦτο καρφωμένη ἐπὶ σκέψιν του αὐτὰ τὰ περσμένα ἦσαν χεῖμα ὁ Ἰούλιος ἀνεχώρησε, ἐπαυθῆς τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξῃ τὸ σπῆμα, τὸ δωμάτιόν τῆς, ὁ κήπος, ἡ ἐξοχὴ, ἡ γαστρά Μαριάννα, ὁ θεῖος, ἡ θεία Βύλα, αἱ μέλισσαι, ἡ ἠσθμὴ τῶν ἡμερῶν. Ποῦ ἦτο ἐν τῷ μεταξῷ; Δὲν ἐνεθυμῆτο πλέον τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ταξιδίου, τὰ βαρβαρὰ δάση, ἔπειτα οἱ μεγάλοι Ἀμερικανικοὶ ποταμοὶ, ἡ ἀπελευθέρωσις ἐρημίας τοῦ Χακό· αἱ κίνδυνοι τοῦ διατρέξε, τὰ ἐπιτόδια

ποῦ ἐνίκησε, οἱ ἐνθουσιασμοὶ, τὰ βάρβαρα, ἡ νοσταλγία, αἱ αἰ περιπέτειαι τῆς ἠσθμὸς καὶ τῆς θαλάσσης ἐχάνοντο ἀπὸ τὴ σκέψιν του, δὲν ἦσαν πλέον ἰδικαί του..... ἕνας ἄλλος εἶχε ἐπάγει ἐκεῖ, ἀπεμακρύνθη ἀρκετὰ χρόνια. Ἦταν ἀκόμη τὸ ζωηρὸ καὶ γλυκὸ παιδί τῆς ἄλλοτε, ποῦ χεῖμα ἔφευγε μὲ τὰ κλωματὰ χωριζόμενος ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του καὶ σήμερον ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμίαν τὴν ἴδια καθαριότητα, τὴν ἴδια ῥομαντικὴν ἔαση. Ἡ μικρὴ ξανθὴ μέλισσα — ὅπως τὸν εἶπε — ἐπέστρεψε στὸν κήπο τῆς γιὰ νὰ εὐρησῆ πάλιν τὸ τριανταφυλλένιο λουλοῦδι, τὸ εὐμορφὸ σῆμα τῆς γυναικὸς τὴν ὅποιαν εἶχε ἐννοήσῃ, ἢ ὅποια ἔμεινε ὁ ἔρος του ὅπως αὐτὴ ὁπερῆθη καὶ εἶχε περῆσαι τὴς ἡμέρας τῆς σὲ μοναξιά μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου τῆς! Ὁνειρευέτο.....

Ἀργότερον ὅμα οἱ γέροντες ἐκοιμῶντο, θὰ ἐξήρχετο σιγὰ πρᾶ, καὶ περνοῦντας τὸν κήπο ὡς ἄλλοτε, θὰ ἐπιδούσε τὸν φράχτη σιμὰ στὶς κυψέλες καὶ θὰ τὴν κωτιονεπὰ ἐκεῖ ὡς ἄλλοτε.

Ἐσπαιθῆ, ἐκτύπησε τὸν κωτιονεπὰ.

Αὐτὸς δὲν εἶχε ἀλλάξῃ καθόλου εἶχε πάντοτε τὸ ἴδιο πρόσωπο, λίγο μόνον κωτιονεπὰς, ἀλλὰ πάντα παιδικῶς τὰ μοναξιάς του μόνον ἔχουναν λίγο μεγαλειότητα καὶ κωτιονεπὰς. Πληρωθῆς τὸ τραπέζι τῆς κωτιονεπὰς, τὰ ἐδωθήσεν τὸν ἔμεινε μικρὴ φιλαρέσκεια ἀπὸ τοῦ καιροῦ δὲν ἐκάττιζε ἔφαρνε τὴ βαλίτσα του, καὶ εἶχε σιγαρέττα, ἦταν ἕνα, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ἡ Κλάρα νὰ αἰσθάνη τὴ μυρωδιά τοῦ ἀγαποῦσε. Ἦ φωνὴ τῆς θείας τὸν προσεκάλεσε ἀπὸ τὸν κήπο.

— Ἰούλιε, Ἰούλιε κατὰ τὰ ἔργα μὲ ἐπίσκεψιν!

Ὁχλίασεν, ἔπειτα ἐκωτιονεπὰς ἐπέταξε τὸ σιγαρέττο, κατῆθη ἐπὶ τὸ σάλλος, ἐστάθη ἐπὶ τὸ τελευταῖο σκαλοπατῖ, ἐμπροσστηνάσθη τῆς σάλας καὶ ἔβαλε τ' αὐτὸ του. Ὁμιλοῦσαν..... Ἦκουον τὴ φωνὴ τῆς ἦτο ἡ ἴδια ὅπως ἄλλοτε, ἐλαφρῶς, ῥομαντικῶς, βελούδινη, καθὼς τὰ μάτια τῆς. Ἦ καρδιά των ἐσφίγγετο ἐγὼσεν τὴ λαβὴ, ἐμπίπτε, ἐχαμύλιοναν σαστισμένως καθὼς

τὸ παιδί τῆς ἄλλοτε ζωῆς νὰ κυτάξῃ.
— ὦ! ἄττασία!

Στὴ σκοτεινιασμένη γωνιά ποῦ αὐτὴ ἔκαθητο, ὀμιλοῦσα μὲ τὴ θεία Βιόλα, μιὰ κυρία μὲ πένθημα ἐσηκώθη καὶ ἤλθε εἰς προὔπανάτῃς του. Ὁ Ἰούλιος ὕψωσεν ἐπάνω τῆς τὰ βλέμματά του, ἐμεινε ἀκίνητος σὰν πέτρα καὶ ἓνα ῥίγος παγωμένο ἐτάραξε τὸ σῶμά του.

Κλάρα, Κλάρα εἶπε μέσα του μὲ ἀπελπισία ὁ νέος.

Ἄλλὰ ἡ Κλάρα δὲν ὑπῆρχε πλέον· εἶχε ἀποθάνῃ ἀλήθεια τῆ βραδείᾳ τοῦ ἀποχαρτισμοῦ. Καὶ δὲν ἄφησε σ' αὐτὴ ποῦ τοῦ χαμογελοῦσε τώρα μὲ περιπάθεια μὲ τὸ εὐμορφο στοματάκι τῆς, παρὰ τὰ μεγάλα τῆς μαύρα μάτια, ἀνάμεσα σὲ δύο πλευροῦδες ἀπὸ ἄσπρα μαλλιά.

Σάμος

Σ. Ι. ΦΩΚΟΣ δ. ν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Σύντομα ἐκ τῶν προηγουμένων καὶ νέων)

ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

Ἐκ τῆς Α' Ἐλεγείας πρὸς τὴν Δηλίαν

- Δὲν ἔδωκα τὰ πλούτη ποῦχαν οἱ πρόγονοί μου
Μοῦ φθάνει ἡ καλὴ ἡ σὸ ἦθος χωράφι,
μοῦ φθάνει ἡμὲ μόνον ἡ κλίνη ἡ ταπεινὴ μου
ὅπου δὲν τὴν ἄλλοτε γὰρ ἔλεο τὸ χρυσάφι.
- Εἶναι γλυκὰ ἡ ὥρα ποῦ πλεγασμένοι ἀκούμε
φιλή βροχή νὰ πέφτῃ κα' ἔβρος μᾶς σιγοπαίρνει
γλυκύτερη ἔχω ἔμεις τὴν ὥρα ποῦ κοιμῶμαι
τὴ νύχτα κα' ἡ Δηλία πλάι σ' ἡμῶν γίγναι.
- Νὰ νοιώθῃ νὰ σὲ σφίγγουν δὲ ἀπαιτημένο,
βορρῶτε σὺν παῖρῃ ὄξω, κα' ἀκούει ἡ βοή του.....
Τέτοια εὐτυχία, πρῶτα, μὲ χέρι σηκωμένα
καθίνας νὰ γυρεύῃ σὲ καθεὶ προσοχῆ του!
- Δὲν θέλω νὰ πλουτήσω μὲ κόπο καὶ μὲ αἶμα,
καὶ νὰ κωκοπιθαίνω ἀπ' τὴν ἀχορτισσί μου.
Μοῦ φθάνει τὸ χωρὸν μου τὸ ἦθος τὸ ῥέμμα...
Εἶμαι φτωχός! Μοῦ φθάνει ἡ ἰσχυρὸς κα' ἡ δροσὴ μου.
- Μακρὰ οἱ θησαυροὶ σου περίφρανη Ἄσπια!
Ἐμένα ἡ καρδιά μου δὲν θὰ τοὺς λαχταρίσῃ,
γι' αὐτοὺς ἐγὼ δὲν φεύγω κοντὴ ἀπ' τὴ Δηλία.
Δὲ θέλω ἀπὸ λύπη, νὰ δῶ νὰ μοῦ διακόσῃ.
- Ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς τῆς ἄς ἀπειτῆ ἡ Μεσοῖα
λάφυρα, δόξαις, δόξα, στίμμα, γὰρ στολισμὸς τῆς.
Ἄλλοι γι' αὐτὴν ἄς τρέφουν ὄντα πρὸς μερὰ,
Ἐγὼ... μοῦ φθάνει ποῦμαι, μίαν ἡμορρῆς δεσμώτης!
- Γὰρ μὲν εἶναι νόμος ὅ,τι ποθεὶ ἐκείνη
Ἀγαπημένο πλάσμα— φθάνει νὰ ζῆς κοντὴ μου
καὶ δόξα εἴτε φήμη, λάφυρα γὰρ μὲ δὲν χύνει,
σὺν μ' ἀγαπᾷς Δηλία, μὲ φθάν' ἡ σκοτεινὴ μου!
- Ἄν ἦσαν βοσκοπούλα, καὶ στοῦ βουνοῦ τὴ ῥάχη
— θὰ νὰ σ' ἀκολουθεῖσαι μὲ τὸ κοπίδι
κα' ἄς πλάγῃς σὸ γόμα, ὅταν οἱ δὲ μόνον
μῆσα στῆς ἀγκαλιὰς μᾶς ἐχρησιμάσῃ τὰ χόρτα.

— Στάληθεα, τί ἀξίζει κλίνη χρυσὴ καὶ πλούσια,
πλάι σὲ στοῖς καὶ στήναις, μὲ μιλὰκὴ πορφύρα...
Ἐκεῖ ἡ κάθε ἔργον σου φαίνεται ἀνούστη
τ' ἀγαπημένο ταῖρι, σὺν σου στερῆσῃ ἡ μοῖρα.

- Σὺν κλίης ἀπὸσὺν σὲ πλάσμα ποῦ δὲν ποιεῖ γὰρ σὺν!
τί σ' ὀφελὸν τὰ πλούτη κα' ἡ τόση πολυτέλεια;
Σὺν ἀγαπᾷς κορίτσι ποῦ σ' ἀπειτῆ ἄλλοτε
Νὰ ζῆς μὲ σ' ἀχρυσάφι, βροσκαὶς καὶ μὲ ὀφέλεια;
- Καρδιά ἀπὸ πέτρα θάξῃ — λέγω σὺν σὲ κυτάξω
Δηλία μου — ἐκείνος ποῦ θὰ σὲ κωκοπιθαίνει!
Ἐγὼ Καπιτωλίου θ' ἀμύβους δὲν ἄλλοτε
μ' εἶνα γλυκὸ σου βλέμμα ποῦ τὴν καρδιά λιγόνει!
- Τὴν ὀσπερὴ ματῆ μου, τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνω
γλυκὴ σὲ σὺν ἀπάνω θάδελα νὰ τὴν στήσω
θὰ σ' ἐσφιγγε τὸ χέρι τὸ ἀδυνατισμένο,
ὡς ποῦ νὰ πῆσῃ κρῖο καὶ νεκρωμένο, πῆσω.
- Θὰ κλάψῃς σὺν πεθαίνω, καὶ σὺν βωμὸ μὲ κίβουν
τὸ ἔργο... Ἡ ἀγάπη ἡ σημαντικὴ σου
θὰ κίβει ἀπὸ θλίψη τὸ μάτι σου νὰ κλάψουν,
ψυχρὴ δὲν ἀνομιναί καρδιά σὺν τὴ δική σου!
- Τώρα ποῦ ζοῦμε ἀγάπη καὶ νεότη ἄς χαροῦμε
ὅσας στιγμαὶς οἱ δὲ μᾶς ξεκρίβωμ' ἀπ' τὴ Μοῖρα
Ἄς τῆς περισώμ' ὅσας ὅσο τρελλὰ μποροῦμε,
Ὁ θάνατος σὸν κόημον ὄλους τοὺς παίρνει γὰρ.
- Θὰ νερῶν νὰ μᾶς κίβει τὸ κάθε μᾶς παιγνίδι
ἡ θὰ μᾶς κίβει ὁ χρόνος ὅλη τὴν ἡμορρῆ μᾶς.
Ὁ ἔρωσ θὰ μᾶς εἶναι ἀπαιτησὸ στολίδι
ἡ τρέξῃ σὺν ἀσπρίζον καὶ χίβει ἡ δροσὴ μᾶς...
- Γι' αὐτὸ θέλω νὰ ζῆσω ἀκόμα σὸν πλευρό σου
δεμένο στῆς ἀγάπῃς τὰ ζηλιμένα βρόχια
Ἐνὸσω ζῶ γαλήνη μὲ σὲ κα' εἶμαι δικός σου,
οὔτε ζηλιώ πλούτη οὔτε φοβόμην φτώχεια!

Σάμος — ΔΑΔΑΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΜΠΑΝΑ

Μιὰς κόρης τὴν πιερὴ θανὴν, εἴκοσι χρόνων μόνον
λυπητερὰ τὸ μακρυνὸ καμπαναριὸ σημαίνει...
Μὰ γιατί ξάφνω κλαίγοντας, σιγὰ σιγὰ σωπαίνει;
Ἄχ! κ' ἡ καμπάνα ἐρράγισεν ἀπ' τὸν πολὺν τὸν πόνο!.....

Ἄδων

ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΙΑ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

Ἐπὶ τῇ α. ἑκατονταετηρίδι τῆς γεννήσεως αὐτοῦ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸν προηγούμενον)

Ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἀυτοκρατορίας Αἰσὶ ἔπει-
θεν ἄλλοις τινὲς ἑσθλοὶ τοῦ βασιλέως Λου-
δοβίκου Β. τῆς Βαυαρίας τραγουδοῦν τὸν «Λό-
χηρον» ἢ μουσικὴ ἑσθλή ἀνακρίσις τῶν ἑσθ-
λῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ βασι-
λέως, ὡς γνωστὸν, ἐκείνους καὶ ἐσθλο-
ν ἑσθλοῦ τῆς μουσικῆς, ὡς τὸν ἑσθλοῦ
ἐκείνους μουσικοῦ ἔργου ἢ συνθέσεως ἔστιν ἰσ-
τὸν ἑσθλοῦ καὶ πρῶτον τῆς. «Ἀνακρίσις δὲ
εἶναι, εἶπε, κάποιον μετρίον καὶ περιφρα-
στικὸν συνθετικόν». Ὁ Αἰσὶ τὸ ἀπῆλθεν ὅτι
ἔργον τοῦ Βάγνερ, μουσικοῦ ἔργου ἢ ἀνα-
κρίσεως!

Προσκληθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου
Β. ἑστρεψάσθη ἐν Βαυαρίας πλησίον τῆς βασι-
λέως κατοικίας λαμβάνων καὶ τὴν καλλιτέχνην
χορηγίαν διατροφῆν.

Ἐν ἀριστῶν διαστήματι ἐγένετο ὁ ἐπιστή-
θιος φίλος τοῦ ἀετοῦ μονάχου.

Καλλιτέχνης ἔκ γενετῆς ὁ Λουδοβίκος ἐπα-
φῆν ἰδιωτικῶν ἑσθλῶν διὰ τὴν μουσικὴν τοῦ
Βάγνερ, καὶ διήρξατο μέγα μέρος τῆς ἡμέρας ὅ-
τι μὲν ἀνδιαιρέτως μετὰ τοῦ Βάγνερ, ὡς
δὲ ἀφοσιωμένος τῆς μουσικῆς αὐτοῦ ἐπιλομέ-
νης ἢ ἀρχήτης καὶ ἄλλων οὐκ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς συνέτηρεν.

Αἱ συναυλίας αὐταὶ συνήθως ἐγένοντο τὴν
νύκτα, ἐπὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἡ ἀρχήτης
ἦτο ἀγαθὴ ἐνὸς τοῦ ταχνητοῦ δάσους, καὶ ὁ
Λουδοβίκος ἀπελάμβανεν τοῦ μοναδικοῦ θεμα-
τος ἀκροάμενος τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὴν λίμνην
ἐνὸς λίμνης ἐξουσίας τὸ σχῆμα κορυφῆς. Τῇ
προσθετικῇ αὐτοῦ ὁ Βάγνερ ἠδυνήθη νὰ πραγ-
ματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του, νὰ κτίσῃ δὴλα δὴ
θεῖον ἐστῆρας διὰ τῆς περιστάσεως τῶν ἑσθ-
λῶν τῶν. Ἐπὶ τοῦ θεῖου αὐτοῦ ἐν Βιέρτ, αὐτῆς
τῆς ἐργασίας ἐγένοντο τὸ 1876, πρῶ-
τον αὐτῶν ἢ ἔργον τῶν.

Τὸ θεῖον ἑσθλοῦ αὐτὸς ὁ Βάγνερ. Αὐτὸ
νὰ δύναται τὸ ἀκροάτηριον νὰ ἀκούῃ καλῶς,
προσέθετο νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὸ ὅσον τὸ δυ-
νατὸν ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν σκηνὴν, διὰ ἵσως
εἰς τὴν αἰθουσαν σχῆμα σχῆδον πετραγῶν.

Ἐκείνους πρὸς τοὺς τῶν περιφρα-
στικῶν διὰ τὴν ἀρχήτην, ἔδει κάθηται οἱ ἀ-
πλοῦστες αὐτῆν, εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ εἶναι
ὀρατὴ εἰς τὸ ἀκροάτηριον. Ἐπὶ τῆς νεοτερικῆς
εἶναι ὅτι ἐν τῷ θεῖου τοῦ Βιέρτ, διαρκούσης
τῆς ἀκροάσεως, ἢ αἰθουσα δὲν φερόμεται, οὐ-
τος ὡς ἢ προσοχὴ τοῦ θεοῦ νὰ μὴ πε-
ριστάται.

Κατὰ τὸ ἔργον τοῦ προτοτύπου αὐτοῦ θε-
οῦ ὁ μέγας Αἰσὶ ἔσπευ ἀπῆλθεν ὅπως
προτότυπον: «Ἡμεῖς τινὰ ἢ ἱστορία δὲ ἔ-

νόση τὸν ὄνομα, τὸ τοῦ Δάντου Ἀλγι-
εργ, τὸ Γουλιέλμου Σάξτηρ καὶ τοῦ Ριχάρ-
δου Βάγνερ. Προσέτιν ὅπως τοῦ Ριχάρδου Βά-
γνερ!»: Ὅπως ἦτο ἐκείνη πλησίον τοῦ βα-
σιλέως Λουδοβίκου καταδεικνύουσι περιφρα-
στικῶν οἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πρὸς τὴν κ. Ἐλζαν Βίλδε
τὸ γένος Σλόμπερ.

* Μόναχον 4 Μαΐου 1864. Συνεδοχίον τῆς
Βαυαρίας.

Ἀγαπητὴ φίλη,

Ἐάν δὲν οὐκ ἔγραψον παρῶν καὶ νὰ σὺς
καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀνευ ὄνομα ἐστῆρας ἢ
πρὸ τὴν ἑσθλῶν εἶμαι γρηγορῶς, θὰ ἦμην ὁ ἀ-
γνωστότερος τῶν ἀνθρώπων.

Γνωρίζετε ὅτι ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας
μὲ προσέθετο σημερινὸν παρῶν ἐκείνους
του. Εἶναι τῶν ἑσθλῶν καὶ ἐκείνης, ὡς φο-
βήτης μήπως ἢ ζωὴν τοῦ ἐσθλοῦ ἀπὸ αὐτῶν
τῶν κόσμων. Ἰσως εἶναι ἐν θεῖου ὄνομα
τοῦ ἰδικόν μου! Μὲ ἀγαπῶ μὲ τὴν ἑσθλῶν καὶ τὴν
ἐκείνην τοῦ πρώτου ἑσθλοῦ, γινώσκω τὸν
βίον μου ὄνομα, καὶ ὄνομα τῶν συνθέσεως μου,
μὲ ἔνοσθ ὡς εἶναι ἦμην ἐγὼ. Θέλω νὰ μένω
πίστεως πλησίον του, διὰ νὰ συνθέσω τὸ μελό-
δικόν μου, καὶ διὰ νὰ ἀνταπεκθῶ ἀκροάσεως,
θέλω νὰ μουδάσῃ πᾶν ὄνομα καὶ ἑσθλοῦ, θέλω
νὰ τελειώσω τοὺς *Νιφελδύργων*, καὶ θὰ διαπι-
στῇ νὰ πραγματοποιῶσαι ὄνομα ἐγὼ θέλω.

Θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀπόλυτος κύριος, δὲν θὰ εἶ-
μαι ὁ διευθυντῆς τῆς ἀρχήτης. Ἐγὼ καὶ τὸ
πᾶν κατὰ βίβλος. Δύναται νὰ ἀνδιαιρέτως μετ'
αὐτοῦ, ὄνομα καὶ μετ' οὐκ εἶναι ὄνομα
πλὴν τὴν δυστυχίαν θὰ μοι παρῶν πᾶν
ὄνομα ἔχω ἀνάγκη, ἐπὶ τὸν ὄνομα τοῦ νὰ συγ-
καταπέθῃ νὰ μένω πλησίον του. Τί λέγετε; Δὲν
οὐκ φαίνεται ἀπίστευτον; ὄνομα αὐτῶν, εἶναι δυνα-
τὸν νὰ εἶναι ἄλλο τι παρὰ ὄνομα; Σαφῶς εἶναι
εἰς ποίαν θεῖον ἐξομολογῶμαι! ΧΩρὶς περιφρα-
στικῶν! Ἡ ἐστῆρας μου εἶναι τῶν μετρίων, ὡς
νομίζω ὅτι ἀποθνήσκω! Δὲν δύνασθε νὰ ἔχητε
ἰδίαν τῆς μαγίας τῶν ὀφθαλμῶν του. Εἶθε νὰ
ζῆσθ! Εἶναι θεῖον ἀνθρώπων.

Χαιρετοῦμαι εἰς τὸν Βίλδε καὶ εἰς τὰ παι-
διὰ. Ὁ πάντοτε ἐγγράμιον.

(ἔπος.) Ριχάρδος Βάγνερ.

Υ. Γ.

Μὴ εἰπήτε τι εἰς κείνους! Μὴ γράψετε εἰς τὸς
ἐστῆρας. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ μένουν κρυ-
φά.

(*) Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐν ἑσθλοῦ μεταφράσει ἠδυνήθη
παρὰ τῆς σελήνης τῶν ἀκροάσεως ἑσθλοῦ Βα-
γνερτοῦ Γ. Πετρούτσου.

Ἐπὶ τῆς ἐκτενεστῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὴν
αὐτὴν Κυρίαν ἀποσπῶμεν τὸ ἑσθλοῦ:

Στάμβουρ τῆς Βαυαρίας.

26 Μαΐου 1864

Προσφιλῆς, ἀγαπητῆ, καὶ σεβαστῆ φίλη,

..... Προσθέτω διὰ ἄρα νὰ ἐκείνους μὲν
ἀποσπῶμεν... ἔσπευθε διὰ τὸ παρατίθειν
ἑσθλοῦ, ἵνα μοι διέξῃ θαυμαστὰν ἐστῆρας. Καὶ
οὐκ εἰς τὸ ἑσθλοῦ, μοι ἔδοσαν νὰ ἐκείνους
διὰ τὸ ἑσθλοῦ. Ἀποφάσεις εἶχον ἐστῆρας
παρὰ τοῦ θεοῦ. Φίλη, μὲ ἐκείνους, δὲν
ἐκείνους εἶναι τὸ παρατίθειν θὰ ἑσθλοῦ
ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ἢ μετὰ θάνατον, ἀλλ'
ἐκείνους διὰ τὸ ἑσθλοῦ. Ἄ! αὐτὸ καὶ ἐκείνους
ἐστῆρας ἢ μεθόνοσα ἐστῆρας ἔσπευθε ἡμῶν βέ-
βαιος διὰ τὸ ἑσθλοῦ, ἐκείνους μόνον διότι εἶ-
δον νὰ ἑσθλοῦ τῶν ταχῶν, τῶρα ἐν ὄνομα
τῆς ἡμέρας καὶ ὄνομα.

Μὴ ἀμφισβῆστε, ἀγαπητῆ, μόνον ἢ ἐστῆρας
ἢ ὄνομα νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω ὄνομα
τῶν θλίψεως, ὡς ὄνομα ἐν τῇ παλαιᾷ δυ-
στυχίᾳ. Ἀποφάσεις εἶναι, ἵνα ἢ ἐστῆρας αὐτῆ
δὲ ἑσθλοῦ, δὲν θὰ ἡμῶν ὄνομα νὰ τὴν γνωρί-
σω, καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς δια-
κρίσεως τῆς.

... Ἐάν ἐκείνους εἶναι ἀποθνήσκω ὄνομα ἢ
ὄνομα αὐτὸς εἶναι ἐστῆρας ἐκείνους μου! Μοι
ἔδοσαν ἐπὶ τῇ ἑσθλοῦ τὴν εἰκόνα του....

Ἡ εἰκόνα αὐτῆ θὰ χρησιμοποιῶ διὰ νὰ ἀπο-
δέξω εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ ἔχω πνεῦμα!...
Ἐγὼ εἶναι ὄνομα εἰς βασιλεὺς δύναται νὰ ἀ-
πομακρύνῃ αὐτὸ ἑσθλοῦ τὴν δυστυχίαν τῆς ζωῆς,
διὰ νὰ δύναται νὰ ἀκροάσῃ εἰς τὴν Μου-
σικήν καὶ νὰ καταγίνωμαι εἰς τὴν μελοδράματό
μου, εἶναι καὶ ὄνομα μου ὄνομα. Κατακοπὴ πλη-
σίον μου, εἰς δεξιότατον ἀπόστατον δι' ὄνομα
τῆς. Μὲ καλὴ δὲς ἢ τοῦ τῆς ἡμέρας τῆς
πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἑσθλοῦ, εἶναι θαυμα-
στῶς ἀποφάσεις.

... Μετρίων ἐστῆρας ὄνομα διακρίσεως ἑσθ-
λοῦ αὐτῶν ἢ εἰς τὸν ἄλλον. ... οὐδέποτε ἀ-
σχυρῶς τὴν Πενσὶν μου, δὲν ἀσχυρῶ οὐδέ-
να... εἰς ἑσθλοῦ φαίνωμαι γρηγορῶς, χωρὶς νὰ
βλάπτω οὐδένα... Καὶ ἢ ζωὴ κατ' ἐκείνους
καθόλου ὄνομα μετὰ ἡμῶν καὶ πρὸς ἡ-
μῶν.

... Ἀνάγκη νὰ ἐκείνους τὸν κόσμον, ὡ-
ς ἑσθλοῦ καλῶς, ἵσως δὲν μὲ ἐκείνους, καὶ
ὄνομα κρῖνει μὲ ὄνομα τῶν ὄνομα πρακτικῶν
ἰδέας μας...

Ριχάρδος Βάγνερ.

Μόναχον 26 ἴβριου 1865.

.... Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐνόμιζον διὰ τῶν ὄνομα
ἐν ὄνομα ἵσως αἱ δοκιμαὶ τοῦ «Τριανόνου».

... Ἡ ἀποφάσεις ἀγάπη τοῦ βασιλέως
μὲ προσέτιν εἰς τὴν ζωὴν, μὲ ἀγαπῶ ὄνομα πο-
τὲ ἀνθρώπων ἠδυνήθη ἄλλον ὄνομα του. Ζῶ
μετ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν... δὲν κάμω ἄλλο

παρὰ νὰ ἐκείνους καὶ νὰ συνθέτω.
Ζῶ μόνον διὰ τὴν ἑσθλοῦ. Ὁ «Νιφελδύ-
ργων» ἐκείνους. Ὁ «Παροῦσα» ἑσθλοῦ. Τὸ
πᾶν ἐν μαγίᾳ, ὄνομα αὐτῶν ἢ ζωὴ θὰ ἑσθ-
λοῦ θαυμάσιος θαυμάσιος....

P. Βάγνερ.

Συνεχίει τὸν γεννητῶν ἀνεστῆρας ἐν Μου-
σική, Λουδοβίκος ὁ Β' ἀπῆλθεν νὰ ἐκείνους
εἰς τὸν ἐκείνους του, διὰ εἶναι νὰ ἐκείνους
ταχῶν εἰς ἑσθλοῦ, ὄνομα ὁ Βάγνερ
ἑσθλοῦ εἰς τὴν αὐτὴν κυρίαν τὴν ἑσθλοῦ ἐκείνους.

Γενεῖ 26 Ἀπριλίου 1865.

Ἀγαπητῆ φίλη,

Ὅς βλέπετε, ἡμέρας ἐκείνους. Εἶμαι
πάντοτε ὁ αὐτός. Δύναται νὰ οὐκ εἶναι ὄνομα
τῆς ζωῆς ὄνομα ἀφορῶ τὸ ὄνομα τῆς δια-
κρίσεως μου ἐν Μόναχῳ. Ἐάν ὄνομα δύνασθε
εἶναι ἢ ὄνομα νὰ ἀκροάσῃ τὸν πᾶν τοῦ ἑσθ-
λοῦ. Δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ εἶμαι προσθε-
τικῶς. Ἐάν νὰ ἀκροάσῃ εἰς τὸν βασιλεὺς τὸν κα-
ρὸν νὰ μᾶθῃ τὸ ἑσθλοῦ. Ὅσα εἶναι ἀποφά-
σει θὰ τὴν χρησιμοποιῶσαι πρὸς διδασκαλίαν. Ἡ
μετρίων πρὸς ἡμῶν ἀγάπη τὸν ἀποφάσεις
βλέπει μόνον τὸ ἑσθλοῦ μου. Ἄλλ' ὄνομα εἶ-
μαι βέβαιος περὶ τῆς αἰωνίου ἀγάπης του, καὶ
πιστεύω εἰς τὴν ἀκροάσεως τῶν θαυμαστῶν ἑ-
σθλοῦ του. Ὅταν καλλίτερον γινώσκῃ τὴν
ζωὴν, θὰ μᾶθῃ νὰ φέρῃ καλλίτερον.

Ἐσπευθε.

Υμέτερος

Ριχάρδος Βάγνερ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Λουδοβίκος Β' ἐκεί-
νη ἐκείνους, καὶ οὐδέτις γινώσκω θετικῶς τῶς
συνήθει ὁ δάσκαλος του ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Βέρτ,
τὴν 13 Ἰουνίου 1866 (καὶ εἶδῃ ὁ ἀριθ. 131).
Καὶ αὐτὸς ὁ ἑσθλοῦ Βαγνερτοῦ; Γουδδεν, διευ-
θυντῆς τοῦ φρενοκομείου, εἰς ὃ εἶχε ἀποφά-
σει πρὸς Θεραπείαν ὁ βασιλεὺς, ἐπῆλθεν ἐν τῇ λί-
μνῃ ἀποφάσεις νὰ σώσῃ αὐτόν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος Λουδοβί-
κος, ὄνομα τοῦ βασιλέως, κατέφρασε φρενῶν ἐ-
κείνους αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀκροάσεως θαυμάσιος
τοῦ ὄνομα τοῦ Βάγνερ καὶ τῆς μουσικῆς του.

Ἐκτός τῶν ἑσθλοῦ τὰ ὄνομα ἀνεστῆρας ἢ
Βάγνερ ἑσθλοῦ καὶ διακρίσεως ἄλλης μουσικῆς
συνθέσεως, ποιήματα καὶ πᾶσι. Ἐν ἐκ τῶν λαμ-
πρῶν ἀκροάσεως ἑσθλοῦ του εἶναι καὶ ἢ ἐκεί-
νους τῶν: *Περὶ τῶν συμφωνικῶν ποιημά-
των τοῦ Αἰσὶ.*

(*) Τὴν θαυμαστῶν αὐτῆς ἐπιστολῆς μεταφράσει εἰς
τὴν ἑσθλοῦ ὁ ἀκροάσεως ἀκροάσεως Γ. Πετρούτσου.
Καὶ ἵσως ἐκείνους αὐτῆς καλλίτερος ἐκείνους.
ἵσως ὁ ἄλλος μουσικὴ ἀκροάσεως Παναγιώτης ἑσθ-
λοῦ ἀκροάσεως καὶ ἐκείνους τοῦ καλλίτερος «Βιογραφία
'Αστῆς».

Οι δέποτε παρεδόθη εκ των μελοδραμάτων των να παραλειφθή κατά την εκτέλεσιν υπό μια νότα εις τους εταίρους δι' αμνημονεύοντες αυτόν ότι παρελείψης τις θα καθίσει το έθνος μέλλον γοργόν, άπηναι: «Δέν γνωρίζετε ότι είμαι μέτοχος της ευτυχίας του ανθρώπου, και ότι πρέπει να γίνεται έξάντατοι αυτού;».

Ο Κόρβος Γκόλζεντα ως έζησ δηγηται τις κλεινίσιας αγηρίας του θαυμασίον μουσουργού, βασιζόμενος ως λέγει, επί άνακοινώσεων αρμοφικων και έγγραφικων άναμνησθητήτων: «Την παραμονή της 13 Φεβρουαρίου 1883 ο Έγκορδος Βάγνερ έφαινε τολλάχιστον ηνυχός και ζωηρός εν μέσω της οικογενείας του. Δέν ήθελε να χωρισθί απ' αυτής: «μείνατε μαζί μου ακόμη άλλων» επανειλάμβανε συνεχώς. Παρά την 11 ώραν άνέκρουσεν επί του κλειδοκμαβαίου τό finale του «Χρυσού του Έργου». Ήπιγχε να κοιμηθί άργά εκείνην την έσπεραν, ητις ύπηρεξεν η τελευταία της ζωής του. Έγειρόμενος την πρωταν της 13 Φεβρουαρίου είπε με χακόν προαισθημα εις τον θαλαμηπόλον του Γεώργιον «σήμερον πρέπει να προσέχη». Αφ' ού προεγενηάσσε μετέθ εις τό σπουδαστήριόν του. Έβρεχε κροουνήδόν, και ο υφρανός είχε χρώμα στακτι. Όταν ο οικιακός φίλος Ζουκόφσκι ήλθε εις τάς 2 μ. μ. εις τό σπίτι διά τό γεύμα εδρε πύ πράγματα ως πάντοτε. Ήρχισεν η συνήθης συνουσία μέχρις ότου έλθον ο Βάγνερ, οτε εδδοποίησεν ότι εδνε άδιάθετος. Η κυρία Βάγνερ άμείως έτρεξε να ίδθί τι τρέχει, επιστρέψασα εδ είπεν ότι ο σύζυγός της εδνε άδιάθετος, άλλ' είνε καλλίτερον να τον άφίσουν μένον. Οδτως εδλοι εκάθησαν εις την τράπεζαν διά τό γεύμα.

Ο Βάγνερ εδχαν έργασθί εδλην την πρωταν παρπατών κατά την συνήθειάν του, οτε έπηλθεν η κρίσις. Ηθέλε να συνάβη μένος του άνευ της βοηθείας οδθενός. Μόνον μία ύπερτέτρια εδρράκτε εις τό πλάγιος κείμενον δομάτιον, ητις ηκουσε τους κλαυθμούς και τους λυγμούς καθισταμένους ισχυρωτέρους. Ποτί δέν ηκουσεν, είπεν, τον μαδστρο να άναστανάζη και να παραπονιγται τόσο δυνατά. Έκάθητο πρό του τραφείου του και άνέμεινε τό τέλος της κρίσεως. Αίφνης εκρουσε διαίως τον κώδιονα, και εκραύγασε με φωνήν άποκηγομένην εκ της υδύτης «την γυναίκα μου και τον λατρόν». Η κυρία Βάγνερ τον εδρε εις τα πρόθυρα του θανάτου. Οι πόνοι του στερμάχου καθίσταντο ισχυρότεροι. Μετέφερον τον άσθενή εις τό καλλοπιετήριόν του, και τον έποποθέτησαν εξηγηλγμένον επί τινος έδρας. Ο θαλαμηπόλος του του άφίρσσε τό ένδύματα, οτε έπασεν επί του πατόματός τό χρυσόν του όφελόντιον, δώρον της κυρίας Βάγνερ, «τό όφελόντιόν μου» είπε. Ήσαν οι τελευταία του λέξει! Δού φορές ην ματεκινήθη ελαφρώς, και έπειτα οι όφθαλμοί του εκλείσθησαν ηράμως διά παντός!.

(Έκτασι)

Σήμερον

Α. Γ. ΚΑΝΔΑΕ 3. 8.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΠΕΤΡΟΣ

CARMEN SYLVA

Ω! ΤΟΤΕ ΜΟΝΟΝ

Άπό τις πένθιμες στιγμές, απ' τους βαθύς σου πόνους,
 Άπ' οι πικρά σου δακρυά, που έχουνε σπαλάξη
 πλάσι τραγούδα, λυγλυγδα, απ' τους πικρούς σου στόνους
 Δέν είμαι παρητίς πω, δέν είνε εδως κλόνη!
 Και οι βρογί σποίς ώμους σου σταυρό πύ
 σέ κιντάνει
 κίνε μαζί λόρα μαγκιά, ληρομένης τό δάκρυ.
 Μά δύναιμ του πόνου σου, πού τί καρδί
 σου λιώνει
 τραγούδησε, πού νάκουσθης απ' άδωη έσις άκρη.
 Άα' τις κληγίς του στήθους σου πόρε χορδή
 σπασμένης
 και ζέλιωσ' της στη λύρα σου, γλυκό μου ποιητή
 κάτ' απ' τί θεία γέγη σου άφησε έννομήνε
 ή πόνος σου και ή καρδιά να άποσθούν γλυκά.
 Τόσι ο' κότη την έκασι, πού πνίγ' τί τρα
 κημία
 κίνε της να σπικίζοντε η, αν θίνε, να βογγίσουν
 κα' απ' της ψυχής τί λυγλυγδα, τί ματωμένα
 λίγα
 αλγυμπωνάτο είμορφο, σάν ήχο πού θα χίσουν.
 Σέβου την κώθε άνδρωπίνη δυστυχία,
 Μότσοσε γυά κώθε βίωσαν, και πόνο
 Κι' όταν πρη δέν μείνει δάκρυ σπαλά
 τότε θε νίπαι πικρήσ αλγυδα—τότε μόνο!—
 Κωδωνία ΟΥΡΑΝΙΑ Κ. ΣΑΛΤΑ

ΠΗΔΑΛΙΟΥΧΟΥΜΕΝΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Οι Άγγλοι δέν εδχον μεγίλας έπιτοχίας εις τά πηδαλιούχοιμένα μέχρι τουδε. Το πηδαλιούχοιμένο «Bartou» κατασκευασθέν υπό του Dr Barton τό 1904 χωρητικότητος 6600 κ. μ. τίσσεται κατά τάς διαστάσεις δεύτερον μετά τό γερμανικόν Zeppelin περί ού κατοικίρω ο λόγος ήτο εφοδιασμένον με 3 κινητήριους μηχανάς εκάστη των όποιων 50 ίππων εκίνει 2 έλικας. Ηωρ' εδλην την δύναμιν όμως των 150 ίππων, ην δίδετε, έτεκα του βάρους αυτού και της μεγάλης άντιστάσεως ην εδρσικεν εις την πρός τά πρόσω κίνησιν, δέν έδωκεν άποτελέσματα ίκανοποιητικά και άντικαταστάθη υπό του Nulli secundus τή 1907 τό όπώδιον δέν ήφάνη εδτωχύτερον του προηγουμένου μη άναπτύξαν κατά τάς διαφόρους δοκιμάς ταχύτητα άνωτέραν των 20 χ.μ. Την 7 Οκτωβρίου άναχωρεί εκ του σταθμού, φθάνει εις Λορδίνον και συνεκία μιάς άβραίας η ύποία παρθεύειν άγνωστός έξοκειλεί επί του Crystal Palace.

Η «Italia» είνε τό πρώτιον πηδαλιούχοιμένο αερόστατον τό όποτιον κατασκευάσασεν η Ιταλική κυβέρνησις: είνε εδωδιασμένον με κινητήριον μηχανήν 12 ίππων, εξετέλεσε 6 μόνον ταξείδια λίαν επιτυχώς: είνε εδσταθίς, στερών και πειθήνσιον αλλά δέν άνέπτυξε ταχύτητα μεγαλυτέραν των 4,50 μ. ήτις μίλις 16,2 χ.μ. καθ' ώραν. Εις τό 1907 κατασκευάσθη τό αερόστατον «America» με κινητήριον δύνημαν 70 ίππων λίαν ογκώδες 7349 κ.μ. με τον εθδικόν οκωπότης εκδρομής: πρόςτόν Β. Πόλιον. Έχοντες οκωπόν οι εκδρομείς να επωρεληθώσιν εδνοϊκόν άνεμιον δέν έφρόντισαν να δόσωσι μεγίλην ταχύτητα εις τό αερόστατον άρκεσθέντες εις ταχύτητα 8-9 μ. κατά δευτερόλεπτον, τούναντιόν προσεπάθησαν να καταστήσωσιν αυτό ίκανόν να φέρη μέγα βάρος, τους έπιβάτας, τάς άναγκαίας τροφάς, 12 κόνιας εθδικούς, ζώα άναρτήτητα διά τάς εκδρομάς εις τον Β. Πό-

λιον και μεγίλην ποσότητα βενζίνης (2400 litres) διά ταξείδιον εθδικόν εκ Σπιτζβέργης μέχρι του Πόλιον μετ' επιστροφής 3400 χ.μ. Την 2 Σεπτεμβρίου εγένετο άπόπειμα του ταξείδιον τούτου εκ του όρου Νεγα της Spitzberg, αλλά τό αερόστατον παρεσθρή υπό του άνέμου, άπέρηνεν ύμως τή καταστροφήν.

Έπειδή οδ παρήλθε τίνι η εθνοϊκή εποχή, τό περιήγημα εκκατελείφθησαν διά τό έτος έκείνο: έτσιτε όμως δέν επανελέφθησαν. Το προηγουικόν άπτελείετο από Γάλλους.

Και Αύγουστον του 1909 εις τά μεγίλα γυμνάσια του Γαλλικού στρατού έλαβε μέρος και τό πηδαλιούχοιμένο République, τό όπιον πληρωθέν την 30 Ιουνίου εις την αεροναυτικόν στρατιωτικόν σταθμόν της Μενδου έθαυμάσθη ύπεράνω του πωδιον Longchery κατά την επιδείξησιν της 14 Ιουλίου εν συνοδεία ενός ιδιωτικού αερόστατου του «Ville de Nancy» προωρισμένον διά την εκθεσιν της Nancy. Την 4 Αύγουστον η République εξετέλεσε εν ταξείδιον από Saint Germain en Laye Senlis, Meaux, Melun μετ' επιστροφής εις Chalais ήτις είνε 10 χ.μ. εντός 7 ώρ. και 14 λ. με ταχύτητα δηλ. 30 χ.μ. Αι δοκιμαί εδωρηθήσαν ίκανοποιητικά και τό αερόστατον εκέθη υπό τάς διαταγάς του γενικού άρχηγού του διωδόντιος τά στρατιωτικά γυμνάσια περίε του Moulins. Είχον οδ κατασκευάσει σταθμόν λόμενον εν Rozières πλησίον του de la Palisse πρός προφίλαξιν του αερόστατου από του όποιου εκλείπεται να ζητήσωσιν όλας εκείνας τάς ύπερτέρας τάς ύποίας ήτο δυνατόν να περιμένωσιν από εν αερόστατον εν καιρώ πόλεμου. Το αερόστατον διωδονόμενον υπό του λοχαγού του μηχανικού Marchal του ύπολοχαγού Chauvete και των άνθρακασπιστών μηχανικών Réau και Vincenet καταλείπει τό Chalais Μενδου την 3 Σεπτεμβρίου την 7ην ώραν της πρωας υπό καιρών εθνοϊκόν.

Ίταται πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ 3 ὄ-
ρας· μία βλάβη ὅμως τοῦ ὀριζοντίου πη-
δαλίου ἀναγκάζει τοῦτο νὰ προσεγγίση
εἰς τὴν γῆν· γίνεται ἐπὶ τόσου ἢ ἐπι-
συνή καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐκ νέου τὴν
πηλοῖν του νέον ὅμως ἐμπόδιον εἰς τὰ
πειράγματα τῆς Chatillé-sur-Loire, ἐσταμά-
τησαν αἱ ἔλικες. Ἐκ τῆς γῆς βλέπουμεν
τὸ ἀερόστατον ἀνυψούμενον εἰς μεγάλη
ὄψη· ἡ κυκλοφορία τοῦ ὕδατος δὲν ἐλει-
πόσκει κανονικῶς εἰς τὴν κινήσειον μηχανή-
ν καὶ αὕτη ἐθέλει μαινεῖν ἐπιμετρῶς· ἐγέ-
ναιτο ἀνάγκη νὰ κατέλθωσιν ἐκ νέου αὐ-
τὴν τὴν φορὰν ὅμως ὁ χειρισμὸς δὲν ἐ-
πίτυχε· κατερχόμενον ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους καὶ ὑπέστη ἀβυσθίαν τινὰς, διὰ
τὰς ὁποίας ἐγένετο ἀνάγκη κενωθῆναι τὰ με-
ταίρηθῆ εἰς La-Palisse πρὸς ἐπισκευήν.

Γενομένων τῶν ἐπισκευῶν ἐτέθη ὑπὸ
τὰς διαταγὰς τῶν στρατηγῶν Goitan
καὶ Robert, ὅστινες διηγήθησαν τὰς 2 στρα-
τιὰς τῶν μεγάλων γυμνασίων καὶ παρέ-
σχεν ὑπηρεσίας στρατιωτικῶς αἰτίνας ἐ-
κρίθησαν ἐξαιρέτοι. Καθ' ἑκάστην ἰτα-
το ὑπεράνω τοῦ πεζοποῦ, τοῦ ἰππικοῦ,
τοῦ πυροβολικοῦ θαυμασίως ἐν συντό-
μῳ πάσαι αἱ ἀναβάσεις του ὑπῆρξαν μι-
α ἀδιαφοροῦς ἐπιτυχία. Ἐκ ἀξιωμα-
τικῶς τοῦ ἐπιτελείου ἐπιβίβασθεις μετὰ
τῶν λοιπῶν ἐπὶ τῆς λέμβου τοῦ ἀεροστα-
του μετὰ τὸ τηλοκίαιον ἀνὰ χεῖρας ἐση-
μεῖον πάν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν-
διωκτῶν διὰ τὰς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ· ἔπειτα
ἐπιστρέψων ἔρριπτε τὰς σημαντικὰς του
παρατεταγμένας ἐντὸς ἐνός μινυτηρίου με-
τὰ μικρῶν λίθων, αἵτινες δὲν ἐφράδωνται
νὰ φθίσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· εἰς δὲ
ἀγγελιοφόρος ἐπιφορησμένος εἰδικῶς διὰ
τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην λαμβάνων τὰς ση-
μεῖώσεις ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὸν στρατη-
γόν. Τὰ πειράματα ταῦτα διὰ πρῶτην φο-
ρὰν γενόμενα ἐπίτυχον τελείως.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν γυμνασίων τὸ ἀ-
ερόστατον κεραικοῦν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς
Μενλιού· νὰ ἀποστελλωσιν αὐτὸ ἀεροδρο-
μικῶς ἐφοβήθησαν τὴν κακωτερέθειαν
τῶν κραιπῶν.

Ἐλήθησαν λοιπὸν διαίαι ἀναγκαῖαι
προφυλάξεις ἵνα γίνῃ ἡ ἐπιστροφή διὰ τῶν
ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων μετὰ 2 σταθμῶν εἰς
Nevers καὶ Montargis. Ἀλλοίμονον! τὸ

ἀνεχὲς πλήρωμα δὲν ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ.
Τὴν 25 Σεπτεμβρίου τὸ République ἀ-
νεχώρησε τὴν 6^η καὶ 45', διήλθε τὴν 8
καὶ 31' ὑπεράνω τοῦ Montliou ὅπου ὁ λαὸς
ἐξάλλος ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἐχαίρει τὸν
ἐν τῷ ἀερόστατῳ ἀξιωματικόν.

Αἰφνης 8 χ. μ. βορειότερον τῆς πό-
λεως, τὸ ἀερόστατον ἐκρήγνυται, ἀφοῦ εἶ-
δον ἀπὸ τῆς γῆς ἐν τῶν πτερυγίων τῆς
ἔλικος ἀποσπώμενον καὶ κυλοῦν. τρη-
ποῦν αὐτὸ τὸ περιβλήμα τὸ περιέχον τὸ
ἀέριον. Ἡ κίνησις ὑπῆρξε στιγμιαία, ἡ
πτώσις ἀστρακίαια, ὁ θάνατος τῶν
4 ἀνδρῶν κεραυνοβόλος μετὰ ἑνα τρο-
μερὸν κρότον κατεκρημνίσθη εἰς τὰ βή-
ματα μακρὰν τοῦ πύργου Chabauc. Ἐν
τῷ μέσῳ τῶν ἀμύρρων λευγάνων τοῦ ἀ-
εροστατου, σχοινίων, σωλῶνων, μηχανῆς,
ἐργαλείων καὶ περιβλήματος ἀνέκυρον τὰ
πίσματα τῶν 4 ἀνεχῶν ἀεροπόρον οἰκ-
τρόματα παραμυροσφωμένα ἢ συγκίτη-
σις διὰ τὸ ἀνέχημα τοῦτο, ὅλον τοῦ πε-
ποικτισμένου κόσμου ὑπῆρξεν ὀδυνηρά.
Μετὰ τὴν καταστροφὴν ἠσχαλίσθησαν
νὰ ἀνέρωσι τὰ αἰτία τοῦ ἀνεχῆματος.
ἔδωκ ἡ ἀναμνηστικὴ ἐπιτροπὴ ὅτι ἡ ἀπό-
σπασις τοῦ ἐνός πτερυγίου τῆς δεξιᾶς ἔ-
λικος καὶ τὸ ἰσχυρὸν τὸ ὅποιον ἐπέβη
τοῦτο εἰς τὸ περιβλήμα τοῦ ἀεροστατου
ὑπῆρξεν ἡ πρῶτη αἰτία τῆς καταστροφῆς
αὐτοῦ· ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἠδύ-
νηθησαν νὰ ἐξηγήσωσι κατὰ τρόπον ἱ-
κανοποιητικόν ἦτο ἡ ἐκρηξίς τοῦ ἀερο-
στατου καὶ ἡ ἀκαταία αὐτοῦ ἐκγένεσις.
Προϋτάθησαν διάφοροι ὑποθέσεις κατὰ τὸ
μᾶλλον καὶ ἦτον ἐβλογοφανεῖς ἀλλ' ὠ-
δεμία τούτων ἐγένετο παραδεκτὴ ὡς
ἐπιφυλάξις.

(Ἐστία σκίτση)

Πάρισι Γ. Α. ΜΕΓΑΣ Δ. μ.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ
Ο ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΗΡ

ΕΞΩ ΚΑΙ ΕΞΩ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ αἰτίας)

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ διεφθαρμένου
καὶ ἀνθυγιεινοῦ αἵρος τῶν πόλεων. Ἡ-
δη ἡς ἐξετάσωμεν καὶ τὰς ιδιότητας τοῦ
ἀεριοσφαιρικοῦ αἵρος τῆς ἀποτῶν πόλε-
ων ὑπαίθρου χώρας.

Ὁ ἀεριοσφαιρικός αἶρ τῆς ἐξοχῆς ἐ-
γέρει (κειδιάων, δε-
σῶν, ἁερίων) ἀναμνη-
στικῶς εἶναι ὁ καθαρό-
τερος. Ἡ εὐρεία ἐκ-
τασις τῆς πεδιάδος ἐν-
θα αἱ κατοικίαι εἶναι
ἀραιῦνται, ποδὸν δὲ καὶ
ἐντελῶς ἀπάνται, ἡ ἔλ-
λειψις ἐργουσιῶν
καὶ μηχανουργιῶν
καὶ ὁ ἀραιὸς πληθῶ-
νός ἀφῆρτον νὰ κυ-
κωροῦν αἶρ, τὸν ὁποῖον
δὲν εἶναι δυνατὸν
νὰ μολύνῃ οὐδεμία ἐκ
τῶν αἰτιῶν, ἡς ἐν τοῖς
πρόθετον ἀντίθετα διὰ
τὰς πόλεις. Τὰ δὲ δά-
ση καὶ αἱ δευδροφυ-
τεῖαι καθόλου συμ-
βάλλονται ἀναντιρρή-
τως εἰς τὴν ἐξυγιάν-
σιν τοῦ αἵρος.

Β Α Μ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ
ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑΣ

Ἐν τούτοις ὅλα αἱ πεδιάδες δὲν εἶ-
ναι ἐξ ἴσου ὑγιεῖναι· εἰς τινὰς χώρας ἐν
αἷς τὸ ἔδαφος εἶναι ἀδιαχώρητον καὶ ὁ-
που ἐπιπολιζοῦσιν ἀπέραντα ἔλη ὁ ἀ-
εριοσφαιρικός αἶρ πληροῦται μισημάτων,
τὰ ὅποια γίνονται ἀφορμαὶ ἐπιδημιῶν ἐν-
θῆς ὡς αἱ ὀδοντολογικαὶ καταστάσεις τοῦ
ἐδάφους καὶ τοῦ αἵρος γίνωσκον ἐνοικίαι.
Μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ὕδατος ὁ-
πάσχουσι τῷ ὄντι στεναὶ σχέσεις καὶ ὁ
αἶρ ἀληθῶς δὲν θέλει εἶσθαι καθαρὸς ἐ-
ὰν τὸ ἔδαφος δὲν εἶναι καλῆς φύσεως,
νὰ ἢ δῆλον εἶναι διαχωρητὸν διὰ νὰ διεθῆται

ἢ νὰ διαφεύγῃ τὸ ὕδωρ τοῦ ὑποστρώματος.

Ἀπὸ τῶν παρθέτων γαιῶν ἀναθρο-
σκουαὶ ἀναθυμιάσεις, αἰτίνες εἶσι λίαν
ἐπικίνδυντοι, καθὼς περὶ καὶ τὰ ἀκαλλι-
ἐργητα ἔδαφη. Τούτωντιον αἱ γεωργου-
μεται γαῖαι καὶ ἀφθόνοι· λιπαζόμεναι ἐξ-
υγιαίνουσιν ἀναμνηστικῶς τὴν ἀεριοσφαι-
ραν.

Ἐξ ὅλων τῶν
ζωϊκῶν ὑποστρώματων
δοῦ ἀναμνηστικῶν
γεωργου μετὰ τοῦ
καρποφόρου χώμα-
τος, ἡ κόπρος τοῦ ἱπ-
που θεωρεῖται ὡφε-
λιμωτέρα καὶ δρα-
στηριωτέρα πρὸς κα-
θαρισμὸν τοῦ αἵρος,
πράγμα τὸ ὅποῖον
ἀποδίδεται εἰς τὰ να-
τριουχα ἅλατι τὰ ὁ-
ποῖα περιέχει.

Τὸ ὑπόστρωμα τοῦ
ἐδάφους — ἦτοι ἡ
ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν
τοῦ ἐδάφους γηίνη
οὐσία — πρέπει νὰ
εἶναι διαχωρητὸν ἵνα
μὴ κατακρατῆται τὸ
ὕδωρ ὡς ἐν λεκάνῃ.
Αἱ ἀπὸ ἀδιαχωρή-
του ἐδάφους ἀναδιδόμεναι ἀναθυμιάσεις
ἄλλοιόσοι τὸν αἶρα καὶ καθιστῶσιν αὐ-
τὸν ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγίαν τῶν ἀνθρώ-
πων. Ἐὰν τὸ ἔδαφος, ἡ κάταντις τὰ
ὕδατα τοῦ ὑποστρώματος διεθνοῦνται ταχέ-
τερον καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις ἐκμηδενίζον-
ται.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὅλα τὰ ὑποστρώ-
ματα τοῦ ἐδάφους δὲν εἶναι ἐξ ἴσου ὁ-
γεῖνά ἔστω καὶ ἂν ταῦτα εἴσι διαχωρη-
τά, ἐπειδὴ πολλάκις παρετηρηθῆ ὅτι δύο
γειτονικά ἔδαφη τῆς αὐτῆς γεωλογικῆς
ουστῆσεως παρουσιάζουσι πρὸς ἀλληλια

άξιοσημειώτους διαφορές.

Αι από του υπαίθρου εδάφους επιβλαβείς αναθυμιάσεις εξουδετερώνονται υπό της καθόλου φυσικής, δεδομένου όντος της κατάλληλου αερορροής το άνθρακικών αζό του αέρος, διαρ τοίς χορηγούμενις προς θέρμην και διάτλασιν του ξυλώδους σκελετού, και εκλύουν άξυρόνιον, υπερ συγχρότερον εις την έξυξήν συμποκνούμενοι εις άζον, συντίθει εις άκρον εις την εξουδεύωσιν των αναθυμιάσεων και άρα εις την έξυξήν του αέρος. Προς αιώων οι λιοί ήλίνωσκον τας υγαινας ιδιότητας του αέρος πλησίον των θαλάσσης και προς πύργων των ζητινωδών. Άλλά σήμερον οι υγαινωλόγοι συνιστάσι την εύεργετικήν επίδρασιν του καθαρού αέρος πλησίον πάσης φυσικής και παντός δόσους. Είτε εκ πικρών συντίεται το άζον, είτε εκ δρυών, είτε εκ φηγγών, είτε εξ υμωθήρασι άλλου δένδρου άνημφύβολου ότι είναι καθαριστικόν της άτμοσφαιρας.

Η κρατική δραστηριότης, ήτις από πολλών ετών ήρξαιτο από τας λιοας προς έκτασημονικήν καλλιέργειαν των δένδρων και την άναδύσασιν αλογομωθέντων τύπων κίνω έργων προς άποφυγήν, ως λέγει Πύρος Πωδαίν, των γαιολογικών και άνθρακικών δραμιών, τα ύπολοι συντίεται μοιραίως ή έρημίωσι των θαλάσσης και των όποιων δραμιών ή πάντοτε τρυφή και πάντοτε παιδαριώδης μέμηη των λαών, διε είχε μάθει να τηρή των νόμων. Παντού έβου είναι μέγας ο πλούτος των θαλάσσης και ο ήλιος είναι ώφέλιμος εις τούς πνεύματος των ανθρώπων.

Και οι φυσικοί λεγόντες έχουσι την ιδιότητα να συγκρατώσι τας επιβλαβείς αναθυμιάσεις εκει άρα έστω υπάροχον βροχαί εκει και ο ήλιος είναι καθαρός.

Αι βροχαί και αι χιόνες καθαρίζουν την άτμοσφαιραν και όσαι χωρα σκεπάζονται το πλείστον του έτους διά του λευκού μανθίου της χιόνος έχουσι άτμοσφαιρικών αέρα έξόχως καθαρόν.

XII

Έκ των ήρημένων δυνάμεθι να συμπεράνωμεν το έξος όσον άγορή της άγνότητι του άτμοσφαιρικού αέρος. Η δ ά-

ήρ περιέχει σταθερώς το όζον—τουδ' άπερ από του εν τοίς πρόσθεν μνημονεύθέντος πειράματος διά του όζονομετρικού χάριτος δυνάμεθα να διαγνώσωμεν—και τότε είναι υγαινός· ή περιέχει πηκτικά άέρια άρμονιόδη και άλλα βλαβερά στοιχεία (άναγωγικά προϊόντα) εις ίκατήν ποσότητα προς εξουδεύωσιν του όζοντος και τότε ο ήλιος είναι μετρίως ή κακής ποιότητος. Τώ όντι δια αυτά τα βλαβερά στοιχεία, ως βυρύτερα, αλωροδνται κατά το κατώτερα στρώματα της άτμοσφαιρας, εντός άκριβώς εκείνων εν ος άναπνεύωσιν, συγκαταμείνα μετά των όδρατιμών αυτών. Σμικρότατα μικροσκοπικά σταγονίδια ύδατος αλωροδνται κατά την έποχήν του θέρους προς πάντων, ως δ' εκ της σχετικής έλαφρότητός των βροδέως κατακλίττονται επί του εδάφους και άγνοσι ενίοτε εις το ύψιστον της μίλων του αέρος.

Τούταντιον τον χειμώνα διά των βροχών, των χιόνων και των ανέμων έξυγαιώνεται ταχύτερον ή άτμοσφαιρα καθαρίζομένη υπό των ύδρατιμών του θέρους.

Δυστυχώς όλοι αι πόλεις δέν καθαρίζονται έσωκώς υπό των ανέμων ειτέ δι' άτυχήν προσπανατοισιμόν, είτε διότι είναι εκτισομένα επί χθαρμίου (θάλασσης), είτε διασχιζοται υπό στενών όδοδς ώστε ο άερισμός να είναι άνεπαρκής, είτε δι' άτελή άνανέωσιν των κατωτέρων στρωμάτων της άτμοσφαιρας.

Στίχησιν Α'σθηρ Κ. Άδωναιόδησιν

ΓΕΛΟΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Είπασι τούς ήλλους τούς άλλους ε' άγνοομέν, γελούσα όσα ήλίκον τούς άλλους να βροχών, γελούσα όσα ήλίκον τούς άλλους να πορεύσιν, όδη ήρξαιτο τούς πότους τας, ο' έίπασι τα αυτέλι.

Τίχην αι ήλιος με πλεόν, άπερ ήλίκοναι εις ήλιον, μετ' αυτέσιν μετ' αυτέσιν τής άγνοης διέλι, μετ' αυτέσιν μετ' αυτέσιν τής άγνοης διέλι, μετ' αυτέσιν μετ' αυτέσιν τής άγνοης διέλι.

Στίχησιν Είχην, Τραπειογελόδησιν

I. DE HAUTEHE

ΑΙ ΘΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ούδέν τώ σπανιότερον και θελκτικώτερον από μίαν νύκτα του θέρους εν Πετρούπολι, εις την όποιαν ή ή μακρότης του χειμώνος δίδει εν ιδιαίτερον θελκτικόν ή, ως νομίζω, αυτά πραγματικώς είναι πλέον ήρεμοι και τερπνά από τας νύκτας των γλυκύτερων κλιμάτων.

Ο ήλιος, ο έποιος εις τας εύκράτους ζώνας σπαίδει προς την ήλιον και ήν άφίει έπισθεν του ή λυκίως παροδικόν, ήγκαταλείπει βραδίως αυτήν την γην, την όποιαν φαίνεται ότι αποχωρίζεται μετά δυσπρακείας. Ο δίσκος του περικυκλούμενος από άτμούς υπερθέρους, κυλίεται ως έρμα διάπυρον εις τα σκιαρά και μελαγχολικά δάση, άπανα στέφουσι τον άπέραντον όρίζοντα, αι δέ ακτίνας του, άντανεκλώμεναι επί των υαλίμων διαφραγμάτων των κολλοσιαίων οικοδομών, παρουσιάζουσι εις τον θεατήν την εικόνα άπέραντου πορκείας.

Οι μεγάλοι ποταμοί έχουσι συνήθως κοίτην βαθύαν και άποκρίμνους έχθρας αι όποιας τούς δέξουσι ήν άγρίαν.

Ο Νείας κατέρχεται ήρεμος και εύρις διά του μέσου του μεγαλοπρεπούς άστειως, άντάνεκλών επί του διαγούδς κατόπτερου του διπλήν σιζάν μεγαλοπρεπών άνακτέρων και μνημείων, άπανα ήγειρόνται εκάτέρωθεν επί των έχθών του. Τα δέ διαφανή ύδατά του άπτονται της γλώδης των νήσων, τας όποιας ότος περικλείει. Και καθ' όλην την έκτασιν της πόλεως συγκρατείται από δύο κρηπίδωματα εκ γρανίτου εθόγγραμμα μέχρις άπέραντου άποστασεως, τα όποια επίσης άντανεκλώμενα εις τας τρεις μεγάλας διώρυγας αίτινες άρχόμεναι από του Νεία διαρρέουσι την πρωτεύουσιν, παρουσιάζουσι ειδος μεγαλοπρεπείας της όποιας είναι αδύνατον

να έβρη τις τώ πρότυπον, άλλ' όπερ και την μέμησιν.

Παρά την άριστέραν έχθην του έσταίνονται ή πλατεία του Μαγάλου Πέτρου κληθείσα όπτε από του εν αυτή περιήγμου έξ όρειχάλκου άνθράκιντος εν άνήγειρον ή «Αικατερίνη ή δευτέρα», προς τιμήν του Αδτοκράτορος εκείνου. Τόν άνθράκιντα τούτον δύναιται να θραύσασιν τας ίδίως κατά ώραίαν θερινήν έσπέραν, στα ο ήλιος ήλιος πυρπολεί τον έρξοντα διά των σπανθηροβόλων ακτίνων του, ο δέ ποταμός φαίνεται κυλλών φλόγας αντί ύδατων.

Χίλια λέμβοι διασταυρούνται και διασχίζουσι τώ ύδαρ καθ' όλας τας διασθίνους. Βλέπει τις μακρόθεν τα ήνα πλοία τα έποια περιστελλουσι τα ίστιά των και έίππουσι την άγκυραν.

Φέρουσι εις την υπό τον πόλον χόραν τούς καρπούς των θερμότερων κλιμάτων και όλα τα προϊόντα του κόσμου. Προσέτι δέ, περικαλλή πτηνά έξ Αμερικής, τα όποια ταξιδεύουσι επί θάμων πορτοκαλίνας, άρκενοόμενα δέ εκει, εύρίσκουσι τώ κάρπον, τον κοκοφοίνικα, τον άνανάν, τώ λεμόνιον και εν γένει όλους τούς καρπούς της γενεθλιας των γής, ός κομίζουσι μεθ' έαυτών οι πλοίαρχοι. Πάσαντα ο βαθύπλουτος Ρώσος έφορμά επί των έμπορευμάτων άπανα παρουσιάζουσι αυτώ, και δίδει εις τον άπληστον έμπορον, χυρούς πολυπρεσότερον της πραγματικής αξίας των.

Συνηγώμεν από καιρού εις καιρόν κομψάς λέμβους των όποιων ειχον άναστρέφει τας κόπας διά να κινώνται ήρέμα εις τώ ήσυχον βεδμα αυτών των ακινήτων ύδατων.

Πλησίον ήμων μακρά λέμβος μετρίως κινουμένη ήρρεε τελετήν γάμου πλουσιών

Ρώσων. Θέλος θρόνου πορφύρας κακομη-
μένους από κροσσούς ενχυρούς, έστράφη το νέ-
ον ζώγος και τους γονείς.

Μουσική Ρωσική μεταξύ των δύο στοί-
χων των κοπιηλατών, έστράφη μακράν τον
άρμονικόν ήχον των θορυβωδών σαλπίγ-
γων της. Αδύτη ή μουσική δέν άντρεί ή
εις την Ρωσίδα και τούτο είναι ίσως το
βασίτερον αιώσε το λαού, ό όποιος δέν
είναι τώσον άρχαίος.

Πλήθης ανθρώπων ζώντων είσθε έχου-
σα γνωρίζει τον έρωτήτην, το όποιον το
έννομα αναζωπυρά πάντοτε εις την πατρι-
δα του την ιδίαν της άρχαίας φιλοθενίας,
της φιλοκαλίας και των άθώνων τέφρων.

Έρωτας μελωδία! Έμβλημα φαινόει το
όποιον κατάγει το πνευμα περισσότερο του
αϊτός.

Έν βωμ ή, λέμιος μας άπεμακρόναι,
το όμα των λαμβάνων και ό συγκαχυμένος
ήρώτας της πάλης έδόναιτο άνιπαυθήτως.

Ο Πάιος είχα κατάλθαι υπό τον έρ-
ζοντα νάση λάμποντα δείχον μίαν λάμ-
φην γλυκείαν. έν άπύχρον ήμίφως, το ό-
ποιον δέν θέ έδόναιτο νά περιγράψη διά το
χρυσότερος του εός, ό μέγιστος ζωγράφος.

Τό φως μετά το σκοτούς έννομα έ-
φαίνετο ότι θέ έσχηματίζον μετ' άλλων τον
διαρκήν πέπλον ό όποιος καλύπτει τότε
αυτός τας μαγευτικάς καλλονάς.

Καθημέρι

ΘΕΜΙΣ

ΠΛΗΚΟΤΗ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

O Temps suspende τον νο.

Συαθήει! μη διαβάνετε
αλίνα άνθρώπων χροίνης
καθώς τί χροιάδοντα
α' άλλόταντε φράζεί!

Έσονται πάλιν έρωταί
μ' έννομας άνωμαί
και με περιφασή χροί
σπαυρόναιτο φράζει.

Μή σι χροίνα γαυρόναι
γιά πάντα μετ' άφέναι
και μόνι χροίνα δίχως
σι μισθό μας μελλεί.

Καθημέρι

Θ. Ν' ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ
ΤΟΥ Β. SIDIS

Οι διάφοροι παιδαγωγοί και έξερεινηται των
παιδων λέγουσιν, ότι ή πνευματική τροφή πρό-
πει πάντοτε νά είναι άνάλογος προς τας διανο-
ητικές του παιδός δυνατότας.

Συαρά και άφθονος τροφή δίδεμένη εις βρέ-
φος έμπύρει την μη κανονικήν λειτουργίαν του
πνευτικού συστήματος, όστω και άφθονος πνευμα-
τική τροφή και με, άνάλογος προς την άνάπτυ-
ξιν του παιδός έμπύρειται και έξασθενεί τον έγ-
κρίφον έμπέρευστα ής άπειδείχη και την συμ-
ματικήν έξασθενήσιν και την πνευματικήν τεί-
αύτην.

Παρ' όλα τούτα παρουσιάζεται ό Boris Si-
dis ψυχολόγος άσπης άσπης άσπης εν Άμε-
ρικη και έδράση έστις τίνιθετα πάντων τού-
των φρονει, άποδεικνύσων τας ιδείας του έρθε-
δαι παραμάτων άπνα ήφείλεται επί του υίου
του και άπνα υπό άπροσοκήτων έστέρθησαν έ-
πινυμίων. Έσχάτως έχει καταγωγή εις την
έκπαιδευτικήν ψυχολογίαν. Φρονει ότι ή έ-
κπαιδευτική είναι το χαρακτηριστικόν της ση-
ματικής εποχής, ότι πολλοί πνευματικοί μας
ήρώτας μένουσιν άσπης λαυθάνουσι στάσεις
και άχρηστοί. Πιστεύει ότι αϊτίαι είναι τό άτε-
λής εκπαιδευτικόν σύστημα, κυρίως δέ κατα-
κάει την αναβολήν πάσης άπαυείρας προς
έκπαίδευσιν του παιδίου μέχρις ού τούτο
φθάση εις την ηλικίαν, ήτις θεωρείται κα-
τάλληλος διά την εις το σχολείον φάεισιν.

Η ιδία ότι ή δέννοια του παιδίου πρέπει
νά μένη άνερόγγυλος μέχρις ού έλθη τούτο
εις ηλικίαν είναι άπαύτως σφαιρική κατά τον
Boris Sidis. Το παιδίον είναι πρό παντός ζώ-
ον σκεπτόμενον. Ούδαμία έννομα επί της ή-
τις είναι ίκανή νά κωλύση αυτό από τον νά σκέ-
πτηται νά κάμη χρήση του λογικού του. Άφ'
ής στιγμής οι έσασυκαί του όφθαλμοί προσπί-
σιν επί των πείρις άντικειμένων αι διανοη-
τικές του δυνατότας άρχονται έργαζόμεναι, ά-
μέσως δέ τότε πρέπει νά έπίμνη ό παιδα-
γωγός όσως τρέψη αυτός εις έρθερον έρθερον
και τας άναπτύξιν κατάλληλος. Τούτο παρη-
τήρησε και ό έξερεινητής των παιδων Ρογερ
επί του μικρού του υίου. Είς την γυνίαν του
δωμάτιου έπου είρθεκαίτο το παιδίον, ένδς μγ-
νός άκόμη, ήσασ μίαν γλαυκα την όποιαν έ-
δεικνω προς αυτό λέγων πολλάς την λέξιν
απηνόνη. Όσπης κατόπιν ό Ρογερ έλεγε την
λέξιν ταύτην οι μικροί όφθαλμοί του παιδίου
προσπύλοντο επί της γλαυκός. Τό αυτό συνέ-
βαινε και με άλλα πηννά. Όσπε διά της έ-
παυείρας του πατρός έπχηματίσθη εις έν
νουν του παιδός ή έρθε έννοια του πηννού,
όπαρ έννοιαται διά της καταβύσιν του άλλ-
μάτος αυτού προς το πηννού.

Τό παιδίον λέγει ό Sidis παρατραί, δείχ-
ται έντυπώσεσι εκ του έξωτερικού κόσμου και

ζητεί νά έκφράση τά διανοήματά του. Όταν
έρθε έν τούτοις εις την τύχην του, είναι ό β-
βριον, ότι θέ παρτηρή κατ' έρωτην έσφαι-
μένον και θέ σχηματίξη ιδείας άντικειμένων
εις την λογικήν. Εάν μη δειχθή πως έφεί-
λει νά σκεπτηται, άναμφίβλως, θέ σκέπτηται
επί πολύ εύρη έρθε και θέ άποκτήση κα-
κή συνήθεια, όσως άσπης έρθερόναιτο σκέπτη-
σθαι, αϊθολοί θέ τό κάμουθραυότερον νά σχημα-
τίξη κακήν ήσπης περί πραγμάτων έξ έν έξερ-
τάται όχι μόνον ή έαυτοδ πρόδος αλλά και
ή της κοινωνίας.

Τας παιδαγωγικές του τάτας άρχας ό β-
βριον Sidis έφίηρυσεν έμπράκτως επί του
υίου του, άρχήσας την έκπαίδευσιν του πριν
άκόμη συμπληρώση τό δεύτερον της ηλικίας
του έτος. Έκτοτε ήρχισε νά άσκη τον παιδα
εις τό νά κάμη χρήση του λογικού και της
παρατηρητικότητός, του με την έσφαισαν δέ μα-
γάτων φυλίων γραμμάτων κατόρθωσε νά
τό δειδή νά συλλαβίξη και νά άναγνώσκη
ήμα έφθασεν εις ηλικίαν τριών έτών.

Τούτο έπίτυχε παιζών μετ' του παιδίου
μεταλλάσων τά γράμματα προς σχηματισμόν
διαφόρων λέξεων, δείκνύσων ής όστω σχηματι-
ζόμενας λέξεις εις το παιδίον και προσφέρων τού-
τας ύφθασόμενας.

Ο δόκτωρ Sidis έπέμεινε έπίσης όσως ό
υίός του συγκεντρώνη έκείναι τον νουν του εις
έν και τό αυτό σημείον, πράγμα τό όποιον απα-
νώτατα συμβαίνει εις τό παιδίον. Δόση όλα τό
παιδίον δέννοιαται μεν περιέρχεται περί όλων
των άντικειμένων και άπειθύνουσι διαφόρους έ-
ρωτήσεις, (κανονιστικά έρως ή περιέρχεται των
πολύ ταχώς και ό νους των περισπάται και πε-
τά ής οι χροικαίτες από ζητήματος εις ζήτη-
μα, χωρική νά έσση μάγαν προσοχήν εις τί-
ποτε.

Ο μικρός Sidis ήσασ είθίση νά μη δέννο-
πιστείται πριν λάθη άκριβείς πληροφορίας περί
του πράγματος τό όποιον έκίνησε την περιέρχ-
άν του. Είς ηλικίαν τριών και ήμισιως έτών,
επί παραδείγματι έτυχε νά είσέλθη εις τό γρα-
μαίον του πατρός του, όσως έγραφέ τι κατ' έ-
κείνην την ήραν εις την γραφομηχανήν. Ο μι-
κρός παρατήρη είσαστως τας κινήσεις του κυ-
λίνδρου και ήκουε τον κτύπον των στοιχείων
και του κώδωνος, κατόπιν πληρώσε τόν πα-
τέρα του, ήρχισε νά τον έρωτ'η περί της μη-
χανής και της λειτουργίας της. Έπειτα άνα-
ρχήθης εις τό γόναια του πατρός του είσέζε
με τους μικρούς δακτύλους του τά κλειδιά και
είλεος άνίγνυσε τας λέξεις τας όποιες ό πα-
τήρ του τό έβίβαζε πως νά σχηματίξη. Μετ' έ-
ξ μηνας, ό μικρός Sidis ήτο εις θέσιν νά δα-
κτυλογραφή με άσπης δείξότητα.

Είς ηλικίαν έξ έτών έστάλη εις τό δημό-
σιον σχολείον. Ένδς έξ μηνών είβλεθε έξ τά-
ξης καταπλήσων τους δειδασκάλους του. Κατό-
πιν έιωτός κατ' οίκον μελέτης, τμήνου φου-
τήσεως εις τό Γορνάσιον και άλλων δύο έτών

κατ' οίκον σπουδή, έσασ έντυχε έξεταίους
διά τό Παναπιστήμιον.

Ένδσαστής παιδίον ό William James Sidis
ήτο φαινήτης του Παναπιστημίου του Harvard,
όπου είσέλθη τον Σεπτέμβριον του 1906. Είς ή-
λικίαν καθ' ήν άλλα παιδία μόλις και μετά έί-
σασ ήμπορούν νά κάμουν μίαν πρόδυσιν ή ά-
φάσειν και τό πολύ πολύθεν πολλαπλασιασμόν
άνεο λάθους, ό William έσασ εις τό δακτυλά
του Άλγεβραν, Γεωμετρίαν, Τριγωνομετρίαν και
άνώτερα μαθηματικά, άκόμη δέ είχε γράψει θέ-
μα περί της ύποθετικής κειτάσης διαστάσεως.

Αν άναπτύχθη έν τούτοις μένον ή μαθηματική
έξερειτα του μικρού Sidis με ζήτησαν τον έλ-
λον τάσεων της διανοίας, ής συμβαίνει συνή-
θως εις τό άλλα πρώτα πνεύματα περί έν έμ-
λει ή ιστορία. Ο Sidis είναι έξίσου καλός άστρο-
νόμος σχεδίασε έδωκεν τουτόρηνον χάρτην έφά-
ρε μίαν διεθνή γλώσσαν, ήτις ής δακτυλάται
είναι κατ' πολύ άνωτέρα της Έσπεραντικής.
γνωρίζει άνατομίαν, φυσιολογίαν, γεωγραφίαν,
ιστορίαν, φυσικά και πολιτικά έπιστήμια.

Έν τούτοις ό μικρομάγας αυτός ήτο και παι-
δίον. Ηγάπα τά παιχνίδια, όσως και κάθε άλλ-
λος της ηλικίας του και ήτο μάλιστα πολύ
άτακτός. Όταν ήτο όκτώ έτών έθισαίτο άνα-
πόρος διά τας άσπης του. Δέν ήτο, κανείς
άσπης και σκελετόδης. Με βολήνους παρα-
ής και ήχηρότατον γλώσσα πολλάς γυμνά-
πους έθασε παιζων σφαιραν με τους έρθε-
κάς του.

Ητο μέλος της λέξης των Μαθηματικών
του Harvard παρηγορηκαίτο εις έλας τας συ-
ζητήσεσι και έβιθε παρατηρήσεις κίνεις, έ-
νόμηξε τις, ότι προήρχοντο από πολλόν κα-
θηγητήν. Έν ηλικία 12 έτών δεικνύσας του
Παναπιστημίου έβασε διάλεξιν περί της «το-
τάρτης των σωμάτων διαστάσεως». Τό άσπ-
αίτηρον εκ περιεργείας ήτο πολυάριθμον. Δι-
ακρόνυτο μεταξύ άλλων καθηγηταί, ύφηγηταί,
ειδέσκαλοι, σπουδασταί και πολλοί άλλοι.

Άμα ήρχισεν ό μικρός νά άναπτύσση τό
θέμα του οι παρόντες τον ήκουον με βαθυ-
τάτην προσοχήν και με αόφοντα θαυμασίον.
Πολλοί δέν ήδύναντο νά παρακολουθήσουν την
σφαιραν των συλλογισμών του. Επί πλέον της
μιάς και ήσπης ήσασ ό παις κατόρθωσε
νά συγκρατήση την προσοχήν του άσπης
ρίου νην όμιλών, προσέτι άλλοτε δίδαναγνώσκων
από έπμηλθς ήτοιμασμένου τετραδίου, χωρική
ήστορικά σχήματα και σέμψον με φωνήν ή-
ρεμον και φυσικήν και άλλοτε διαγράφων σχή-
ματα επί μακροπίνυκατος προς κατανόησιν των
θεωριών του. Την διάλεξιν του ό Sidis έπί-
ρανα, καταλήξας εις τό συμπέρασμα, ότι έχου-
σιν έλκεν οι φρονόνητες ότι δέν ύφθίσταται
τεσάρτη διάσταση.

Πού όφείλεται ή έκτακτος αψη διανοη-
τική άνάπτυξις του νεκρού Sidis; Ο πατήρ
του την άπευθεί κατ' έλοκληρίαν εις την ά-
νατροφήν ήν έφρόνυσεν ό υίος έξ άπαλών

ἐνύχων νὰ ζώσῃ εἰς τὸν οἶόν του. Ἡ πρόωρος ἀνάπτυξις τοῦ παιδίου καὶ αὐτὸν δὲν ἐφείλεται οὔτε εἰς κληρονομικότητα, οὔτε εἰς ἔκτακτον διανοητικὴν δυνάμιν, ἀλλ' ἀπλοῦστα εἰς τὴν μέθοδον τὴν ὁποίαν ἐκολούθησε διὰ νὰ κέρη τὸ παιδίον νὰ σκέπτηται μὲ τάξιν καὶ μὲ αὐστηρά χρησιμοποιοῦν ὅλας

τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις.

Ἀνὰ πρῶτον εἰς τὸ παιδαγωγικὸν σύστημα τοῦ πατρὸς του καὶ οὐχὶ εἰς ἔκτακτον θύναμιν τοῦ ἐγκεφάλου του ἐφείλεται ἡ θωμασία αὐτῆ ἀνάπτυξις, νέος ὀρίζοντες ἀνοίχουσι διὰ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιστήμην.

Μουσχοῦρα

Σ. Κ

ΟΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η.

Ἡ θύελλα ἐνοφορεῖτο. Ἡ θρησκευτικὴ μεταρρυθμισίς τοῦ Λουθηρου, ἡ φιλολογικὴ ἀναγέννησις ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ χουσοῦς αἰὼν τῶν Γαλλικῶν γουιμιᾶτων ἐπὶ τοῦ Βασιλέως-Ἡλίου (Roi-Soleil), ἦσαν τὰ θανάσιμα πλήγματα, αἵνα τὸ ὀγκούμενον ἐπαναστατικὸν φέσμα κατέφερε κατὰ τῆς φθισιώσης θρησκευτικῆς μοναρχίας. Ἡ ἀναγέννησις, ἦτις εἰς τὰς διανοίας ὑπερόχων ἀποστόλων ἐνεκρινόναίτο, ἀπεκαλύπτειτο ἀπὸ τῶν βιβλίων εἰς τὰς συνειδήσεις τῆς ὀλονῆν ἀνδρουμένης κοινωνίας. Οἱ πόλεμοι, ὧν τὴν ἀποθέωσιν ἐτόνισεν ἡ στρατοκρατουμένη Γερμανία ἀπὸ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου μέχρι τοῦ πολλοῦ Μόλιτς, κατέστησε δὲ μοναδικὸν ἐντύπωμα καὶ σκέψιν ἡ Ναπολεόντιος φιλοδοξία, οἱ πόλεμοι ἀνυψώσαντες τὴν αἴγλην τῶν στρατηλατῶν ἡγεμόνων εἰς τὰ ὄμματα λαῶν δορυκτητόρων, ἔφερον ταύτοχρόνως εἰς τὰς μεγάλας λεωφόρους τοῦ λαοῦ εἰς στεγνὴν ἐπαφὴν καὶ ἀλληλεγγύην καὶ ἐμύθησαν αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρατον πόθον τῆς χειραφετήσεως. Νέον δίκαιον, οὐχὶ πλέον τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως μεταβιβαζόμενον εἰς αὐταρχικὰς ὁμῆς εἰς τὰς ἀνθρωπίνους γενεάς, δίκαιον νέον ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν ἔθνων ἀνέθροσκον ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων πλήρες ἡθικῆς γοητείας μεστὸν ζωῆς καὶ θελητήρου. Ἡ ἐλευθέρου βούλησις, τέκνον εὐρωστον τῆς ἀνδρωθείσης σκέψεως ἤρχισε νὰ ἐπιβάλληται καὶ νὰ κατακτῆ τὰς συνειδήσεις καὶ ὡς καταγίς ἐκμηδενίσως νὰ μνησται ὑπὸ τὰ τέως καθεστῶτα προπαρασκευάζουσα νέον βίον διὰ τὴν ἐκ τοῦ ληθάργου ἐξεγειρομένην ἀνθρωπότητα.

Ἀλλὰ τὴν ἀφύπνισιν ταύτην ὄφειλον νὰ ἐπιτελέσωσιν ἀκατατόνητοι σπαρτανεῖς τῆς ἰδέας, προφήται τοῦ νέου δόγματος, αὐτοὶ πτερυγίζοντες ὑπεράνω τῆς συναγευρομένης κοινωνίας, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀλοκράναιπτόθησαν τὰ σπέρματα τῶν ἰδεῶν τῶν διαδοῦσισθιν ἐπὶ τοῦ Μακααβέλη κεραυνόβολῆσαντος τὴν πολιτικὴν θεωρίαν τοῦ Μεσαίωρος, τοῦ Λουθηρου καταβαλόντος τὸν λέοντα τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ Οἴγου Γροῦίου ἀποθεώσαντος τὴν ἐλευθέρου βούλησιν, ἐπὶ χορείας πολλῶν πνευμάτων.

Καὶ ἀνέτευλαν αἱ περιδοχοὶ φροσιογενεαίαι αἵτινες ἐσελάγησαν ἀνέσπεροι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Γαλλίας εἰς τὴν ἐκρηκοδοτήσαν τὴν κοσμοϊστορικὴν ἐπανάστασιν, αἵτινες ὠδήγησαν τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ἐξουσιᾶν ἀντιλήψιν τῶν κολοσσιαίων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπαναστάσις Γαλλία ἔθεσεν ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἡ μεταβολὴ αὕτη ἦτις ἔδωκε νέαν μορφήν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον δὲν συνετελέσθη ταχέως μὴ ἀνευ κλοισμῶν.

Μέλλουσα νὰ ἐγκαινίση νέα ἰδεώδη, νὰ διαπλάσῃ νέαν Γαλλίαν καὶ νέαν ἀνθρωπότητα ἐμελλε κατ' ἀνάγκην νὰ συγκρουσθῆ ἐναγώνιον σύγκρουσιν πρὸς τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀμαρτίας τοῦ καθεστῶτος τοῦ ὁποίου τὴν καταδίκην ἀπήγγειλε καὶ ἐπεζήτησε.

Κυθουρία

ΑΔΕΣ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ

ΑΔ. ΓΑΛΛΑΝΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΖΩΗ

Πῶς ἐμοιάζεις σὸν Παναγιὰ κόρη μου χθὲς τὸ βράδυ
κα' ἐγὼ σὸν τὸν κατάδιχο ὅτ' ἔρημο μου σκοτάδι,
ἔσπερα καὶ σὲ κῆρυκα ὅταν νὰ παρακαλοῦσα
κα' ἀπ' τὴ χουσι τὴ χάρι σου, χάρι ὅταν νὰ ζητοῦσα.
Ἐάν νὰ ζητοῦσα μίτ' ἄ μου, σὸν νὰ ζητοῦσα κάτι,
ἀπ' τὸ πιατὸ σου βλέφαρο κα' ἀπ' τὸ γλυκὸ σου μάτι,
ὅταν νὰ ζητοῦσε Θεὸς μὴ δόστυχη ψυχή,
ὅταν νὰ ζητοῦσε κόρη μου ὁ θάνατος ζωῆ.

Ἀθήναι

ΑΔ. ΓΑΛΛΑΝΟΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΠΕΤΤΗ

— Ξηρά προς τὰ ἀριστερά! ἀνέκραξαν ὁ σκαπός.
— Δόξα σοι ὁ Θεός, φθάνομεν ἐπὶ τέλους!

Καὶ ὁ ἀββάς Μελβίλ ξεροῦσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ πνος νέου μεταλλίου ἰναστίματος καὶ τοῦ ἰακίου τοῦ πρόσωπον με γυναικαλόγιον χαρακτηριστικὰ περιέβαλλε ξανθὴ γενεάς.

Ὁ ὑπολοχαγὸς de Forval, διοικητὴς τοῦ πλοίου, ἠρώτησε τὸν μοναχόν:

— Τόσον ἀνυπομονεῖτε νὰ πατήσητε τὴν στερεάν γῆν, κύριε ἀββά;

— Δι' ἐμὲ ὄχι. Ἀλλὰ θὰ ἐπιθύμουν νὰ ὑπερλήσῃ εἰς σὰς ἡ ἀλλαγὴ. Τὸ νὰ σὰς βλέπῃ τις τόσον δίστατον, προσφιλές μοι τένον, θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀνυπομονεῖτε νὰ ἴδητε τοὺς ὀφθαλμοὺς μελαγχολικῆς πνος κροῦλης τῆς νήσου μας.

— Αἶ! ὄχι. Ἀπειράσθε, κύριε ἀββά. Τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον περιμένω δὲν ἔλαμψεν ἀκόμη, εἶπεν ὁ νέος μειδιών.
— Ἔστω. Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ἂς θαυμάσωμεν ὁμοῦ τὸ θέμα...

Ὁ μοναχὸς εἶδε γῆν ἥτις ἤρχισε νὰ διαγράφῃται καθαρῶς ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ ὀρίζοντος ὡραίας ἡμέρας τῶν τροπικῶν.

Εὐρίσκοντο εἰς τὸ 1742, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ ἐκείνου αἰῶνος ἐπίσης γονίμου εἰς πολεμικὰς προεπιπέδας ὡσον καὶ εἰς ἠρωτικὰς ἐπιποιήσεις. Τὸ ἐμπόριον συνέδεε τότε τὴν Νῆσον τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Μαδαγασκάρην, τὴν ἀποικίαν τὴν ἐξαρτωμένην ἐκ τῆς μεγάλης χώρας διὰ τὰ ἀποικιακά της, τοὺς βόας της, τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς δούλους της.

Τὸ βρέκιον ἢ Χελιδόν, τὸ ὁποῖον διέφυγε ὁ ὑπολοχαγὸς de Forval ἀνῆλθεν εἰς τὸν σιολισκὸν ὅστις διέτρεχεν ἀδιακόπως τὸ μεταξὺ τῶν νήσων διάστημα. Διὰ πρώτην φοράν ἡ Χελιδὸν ἐπαξείδευ-

ε πρὸς τὴν Nossé Ibrahim—σήμερον Ἀγία Μαρία—μακρὰν νήσον πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Μαδαγασκάρης.

Ἐκάστη λεπτομέρεια τοῦ τόπου ἀπεκαλύπτετο καὶ ἠξάνεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Χλωροὶ ἀγροὶ ἐξελίσσοντο, διακοπτόμενοι ὑπὸ σειρῶν δένδρων εἰς τὴν πικρὰν τῶν ὁποίων διεκρίνοντο αἱ στέγαι τῶν καλυθῶν ἐνὸς χωρίου. Τὸ πλοῖον ξεροῦσε τὴν ἀγκυραν ἀπέναντι ἐνὸς κολπίσκου ὅστις διεγράφετο εἰς τὴν ὄχθιν.

Ἐγκαταλείπων τὴν Χελιδὸν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐποδιοικητοῦ, ὁ ὑπολοχαγὸς de Forval ἄπλωσε μίαν λέμβον καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν ὄχθιν.

Ποίαν ἐποδοχὴν ἐπεφύλασεν εἰς τὸν λευκὸν ὁ Ἰθαγενὴς τοῦ μέρους ἐκείνου; Ἀρκετὰ διηγήσεις παρίσταν τοὺς Μαλαίους μάλλον ἐπιδοκίκοὺς ἐχθρῶν ἀσθημάτων ἢ εὐγενῶν πρὸς τοὺς ξένους. Ὁ Forval καὶ οἱ ἰδιῶκοὶ του δὲν εἶχον συνήθειαν νὰ ὑποχωροῦσιν. Ἐξ ἄλλου, τὸ νὰ περιουσιασθῶσιν ὡς ἀγοραστὰ ἔτοιμοι νὰ πληρώσωσι τοὺς μετρητοὺς ἀποικιακὰ καὶ τρόφιμα διάφορα, τοῦτο ὠφελεῖ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ διαθήσῃ εἰς συνενόησιν τοὺς ἐντοπίους.

Μόλις οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου ἀπεβιβάσθησαν, οἱ Ἰθαγενεῖς παρουσιάσθησαν. Ἐπὶ κεφαλῆς πενήκοντα Μαλαίων ἐβάδιζεν ἄτομόν τι ἐνδοδυμένον κατὰ τὸν παραδοξότερον τρόπον. Ἐπὶ τῶν ὀρειχάλκινων κνημῶν του κατήρχετο ἐνδυμὰ ὁμοίον μετὰ τῆς Γαλλικῆς φρουρᾶς κατὰφορτίαν ἐκ κεντημάτων ἐπεροδύτων καὶ τὸ ὁποῖον περιέβαλλε κατὰ τοὺς ὤμους πολύχρῳμον μεταξωτόν: ἡ λεπτὴ καὶ πανούργος κεφαλὴ του ἐκαλύπτετο ὑπὸ παλαιῦ ἀπεσκληρημένου ψαδίνου πύλου ὁμοίου πρὸς παράδοξον κελυφὸς γελῶντος.

Διὰ τὴν συμπληρώσῃ τὴν ἐπείδειξιν τὸ ἄτομον ἐκράτει μίαν τῶν ὀψηλῶν ἐκείνων ἰάβδον μετὰ ὀριον μῆλον τὰς ὀ-

ποιὰς μεταχειρίζονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀσχηγοί. Ὁ Μαλαῖος ἦλθε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν de Forval ὅστις ἀπεσπάρτο τοῦ ὄμιλου τῶν ναυτικῶν καὶ σπρωκόμενος ἐπὶ τῆς ῥάβδου του, εἶπε μετ' ἐπιδειξίας:

— Γάλλε ἀσχηγέ, δέχθητι τὸν εὐγενὴ χαιρετισμὸν τοῦ Ταμισμαλῶ, βασιλέως τῆς νήσου καὶ τῶν γειτονικῶν θαλασσῶν!

Ὁ Forval ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Ταμισμαλῶ ὄμιλει τὴν Γαλλοὶν κατὰ παράδοξον τρόπον, καὶ ὄχι ἀνευ ἰσχυρᾶς λαρυγγώδους προφορᾶς. Προφανῶς τὴν εἰχε μάθει ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους οἰκίτας ἐσυχάζον εἰς τὴν πλευρὰν ἐκείνην. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἐξηκολούθησεν:

— Τί ἤθελες ζητῶν παρὰ τοῦ Ταμισμαλῶ, ὡραῖε ξένε;

— Ὄρουζαν, λαγανὰ καὶ πτηνὰ ὅσα θὰ δυνηθῆς νὰ μοι προμηθεύσῃς.

— Ὁ Ταμισμαλῶ δύναται πολλὰ πράγματα.

— Ὁ Γάλλος δύναται περισσότερα.

Ὁ Ταμισμαλῶ ἠνοῖξεν ὑπερμέτρος τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ὁ Forval ἐγνώριζεν ὅτι ὁ λευκὸς ὀφθαλμὸς πάντοτε νὰ σημαίνει τὴν ἀξίαν τοῦ προσπινομένου ὑπὸ τῶν ἀγρίων πραγμάτων. Ἀλλ' ὁ κυρίαρχος δὲν ἐθεώρησεν ἐπιτόν ἡττημένον. Αἱ συμφωνίαι ὤρισθησαν ἀκριβῶς:

— Δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς τὰ ἐμπορεύματά μου;

— Δύνασαι.

— Μετὰ τί θὰ τὰ πληρώσῃς;

— Μετὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα, μετὰ περδαίρια ὑάλινα, μετὰ πύλους ὀρειοπέτρους ἀπὸ τὸν ἰδιῶκόν σου...

Τὸ βλέμμα τοῦ Ταμισμαλῶ, ἤστραψε. — Ποῦ εἶναι τὰ πράγματα αὐτά; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Εἰς τὸν πύθμενα τοῦ πλοίου μου καὶ εἰς τὴν λέμβον ἥτις μετέφερον εἰς τὴν ξηρὰν. Δύνασαι νὰ τὴν ἴδῃς, νὰ εἶναι δεμένη πλησίον τοῦ μαύρου βράχου.

— Αἶ! λοιπὸν! δεῖξέ μου ὅ, τι προσφέρεις!

Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε πράγματι φορτώσει τὴν λέμβον μετὰ τινὰ ἀνταίμενα ἰ-

κανὰ νὰ ἐξερεθίσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ἰθαγενῶν. Δύο ναῦται τῆς διαταγῆ τοῦ ἀσχηγοῦ μετέβησαν νὰ παραλάβωσι τὸ δέμα τὸ ὁποῖον τὰ περιείχε. Ἐπὶ τῆ ἰθαπεροδυσάνου πορτογαλλοῦ πύθμενου ἐπὶ τριετῶν πύλου σεβαστῶν διαστάσεων, ὁ Ταμισμαλῶ ἐφρόαζεν ἐκ χαρᾶς.

— Ὄρατε Γάλλε, εἶπέ μοι ταχέως τί ἐπιθυμεῖς νὰ ἀγοράσῃς, ἀνέκραξε, τὸ πρόσωπόν σου ἀράσει εἰς τὸν Ταμισμαλῶ!

Ὁ Forval ἐσκέφθη ὅτι νὰ κίτρινο πτερό κυρίως ἐνδιέτρεπον τὸν μαύρον, ἀλλ' ἐφύλαξε τὰς σκέψεις δι' ἐαυτὸν μόνον. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ταμισμαλῶ ἠξάνεν ἕταν ἐμασθεν ὅτι τὸ πλοῖον περιείχε πολλὰ λαχολύματα ὅμοια πρὸς ἐαυτὸν διάτου ὀποικιακῶν ἀποικιστικῶν τὴν κεφαλὴν. Ὁ βασιλεὺς ἐβόρτασε τὴν λέμβον μετὰ πολλὰ ἐμπορεύματα καὶ προσεκάλεσε τοὺς ναυτικοὺς νὰ προμηθεύωσι δροσερὸν ὕδωρ. Ὅσον διὰ τὸν ὑπολοχαγόν, τὸν ὑπερεκλήρωσε θάλασσον. Μεταξὺ δύο ἐναγκαλισμῶν, τὸν ἔσπερε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου τοῦ ὁποῖου διεκρίνοντο αἱ στέγαι ὀπισθεν μίας καμτῆς τοῦ ἑδάφους. Ὁ Ταμισμαλῶ ὑψῶν τὴν ῥάβδον του εἶδε δι' ἐνὸς κινήματος πλήρους ἐμφάσεως μεγάλην ἀχρυσωκαλίβην πρὸς τῆς ὁποίας πύσσουλοι ἐμπεπηγμένοι εἰς τὴν γῆν ἐσχημάτιζον κίονοστοιχίαν καὶ εἶπεν:

— Ἴδου τὰ ἀνάκτορά μου!... Αἱ καλύβαι τῶν ἱερατῶν τοῦ βασιλέως τὴν περιβάλλουν!... Ἐπειτα, στρέψε τὰ βλέμματά σου πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο! Ἐκεῖ, βλέπεις τοὺς ἀνακτορᾶς μου, τοὺς ἀγροὺς τῶν γλυκίων γεωργῶν καὶ τῶν μυτιζέλιων!... Μακρότερον ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν πολυαριθμῶν δούλων μου τὰ ποιμένα μου βόσκουσιν εἰς τὴν γλῶσση τῆς πεδιάδος... Ὁ Ταμισμαλῶ βασιλεύει καὶ τὸν φοβῶνται, κυβερνᾷ μέγαν λαὸν καὶ ὁ λαὸς του εὖ εὐτυχῆς... Σέγε, ὀπίστησον ἀνευ ἐλιγμῶν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶνε τόσον ἰσχυρὸς ὡσον ὁ Ταμισμαλῶ; Ὁ ὑπολοχαγὸς de Forval ἔσπερε ἀναμφιβάλως δικλωματίας, διότι ἠφῆκε νὰ τὸν διαφύγῃ ἐλικρινῆς ἐσρηξὶς γέλωτος. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη. Πάριστα δραττόμενος τοῦ βραχί-

νος του αξιωματούχου ή κυριάρχης, ωδήγησε τον ξένον του προς την μεγάλην καλύτερη την όποιαν όνόμαζεν άνάκτορα. Ό fornal και οι ναύται του προσεκλήθησαν να συμμεθεξωσι του βασιλικου γειώματος συγκαίμενον εκ μίγματος έβρασμένων λαχανικών και ήριζής το όπολον έτίμησαν καθήμενοι κατά γης. Ό πελώριος τρώερος πύλος με τά κίτρινα πτερά ούδ' επί στιγμήν άφήκε την κεφαλήν του βασιλέως.

Προς τό έσπέρας ό fornal ήθέλησε να έπιστρέψη εις την όχθην. Άλλ' όπελόγειεν άνευ της φορτικής εύτεροσηγορίας του κυριάρχου. Ούτος έπίμενε να φιλάξη υπό την στέγην του τον Γάλλον αξιωματούχον: έπίμενε μετά σφοδρότητος τοιαύτης ώστε ό fornal άνόμισεν άγένειαν να άσρηθή φιλοξενίαν προσφερομένην μετά τσαούτης εήμενίας. Έστειλε τέσσαρας των άνθρώπων του να έπιβλέπωσι την λείψον την προσδεδεμένην εις την όχθην και εκράτησε τους λοιπούς του μικρού όμιλου του. Ό Ταμισιαλιώ ωδήγησεν ό θιος τους λευκοίς εις δύο καλύτερας γειτονικάς πλησίον των άνακτόρων. Πρίν να άφήση τον ύπολοχαγόν ή Αύτου Μεγαλειότης έπεκαλέσθη επί του ξένου του τάς εύλογίας του ούρανοϋ.

Όταν έμεινε μόνος ό fornal ήρχισε να γελή.

Ό Μαλαίος είναι όλιγώτερον μαύρος άφ' όσον θα τον ύπελάμβανέ τις καθ' άρχάς, ειπε καθ' έαυτόν. Έπί του παρόντος διά του φοικώδους εκείνου πύλου τον κατέβλεβα. Έπειτα τί έχω να φοβηθώ; Οι άνθρώποι μου και έχώ είματα άπλοισμένα.

Ό αξιωματούχος έξηλιώθη ένδεδιημένος επί ψιάθον εκ σχολίων όπου άπεκοιμήθη. Κατά τό μεσονύκτιον έλαφρός θόρυβος τον έξίτησεν. Άνηρέθη ζωηρώς.

Νεαρά κόρη περιβεβλημένη λευκών μεταξωτών προσήλου επί του fornal τους μεγάλους τεθλιμένους όφθαλμούς της. Τη έκαμε σημείον να μείνη άφώνος και προς μεγάλην έκπληξιν του ύπολοχαγού έξαρράσθη εις λίαν εύκατάληπτον Γαλλικήν.

—Ξένη, ειπε διά φωνής πνιγομένης,

είμαι ή προγκήτισσα Μπέττη, ή κόρη του Ταμισιαλιώ. Διά να σφεποισθί τό φορτίον του πλοίου σου, ό πατήρ μου μετέβη τον θάνατόν σου και τον των συντρόφων σου. Άλλά θέλω να σάς σώσω όλους. Είς Ιεραπόστολος ήλθεν άλλοτε εις την νησόν μας και με έδίδαξε τον όρθόν λόγον... Σε είδον να εισέρχου εις τά άνάκτορα, άνεργώριου ότι είσαι εκ της φυλής του... Άκουσον τάς συμβουλάς μου! Άθριον διαν θα σι πλησιάζη, εάν ό βασιλεύς θρασύη την ήβήδον του έπερασπίσθη την ζωήν σου. Εάν άπειναντίας ήλθη εις τον άέρα τον πύλον του, σημείον ότι ή σφαγή θα άνοβληθή. Άλλά σέ έξορκίζω ύποσχέθητι μοι δύο τινα: φιλάθητι της ζωής του δυστυχούς πατρός μου, και προσφύλαξέ με εκ της εκδικήσεως των συμβούλων του.

Ό αξιωματούχος ήρασθη να εκπληρώση ό,τι του έζητη εκείνη ήτις τον έσωζεν. Η προγκήτισσα έξηφανίσθη έν τη σιαμή.

Ό fornal χορίς να χάση καιρόν έξήπνησε τους ναύτας του: όλιοι περιέμενον με τά όπλα έτοιμα.

Είς τάς πρώτας ακίντας του ήλιου οι Γάλλοι ήρθησαν τάς καλύτερας των. Πάραυτα είδον Ισχύμενον τον βασιλέα ακολουθούμενον υπό των οικείων του. Ό Ταμισιαλιώ με τό ίδιον ένδυμα της προτορίας έπανήρξατο τάς έπιδείξεις της φιλίας, έπειτα άφώνης έξηρασε την ήβήδον του.

Ταχύς ως άστραπή, ό fornal έστήριξε τό πιστόλιόν του επί του λαιμού του Μαλαίου. Είς την κίνησιν ταύτην οι Ιθαγενείς διεσκορπίσθησαν έξβάλλοντες κρουγιάς φρίκης, και έν ό οι ναύται έξηρούλκουν ό Ταμισιαλιώ έκτείναν χείριν έσφιξην εις τον άέρα τον περιόρημον τρίκερον πύλον με τά κίτρινα πτερά.

Μετ' όλίγον ή Χελιδόν ήνοιγε τά Ιστιά. Τό πλοίουν έφευε ύψω άνα έπιβάτην περισσώτερον. Ό ύπολοχαγός δε fornal είχε παραλάβη την προγκήτισσαν Μπέττη διά να την σώση από λίαν πιθανάς άντεκδικήσεις.

Η χάρις της νεαρής Ιθαγενούς δεν έβράδινε να σφραγίση τον αξιωματούχον, έν ό ή εόγνωμοσύνη ή γεννηθείσα εκ

της άφροσύνης της μετεβάλλετο εις ειλαικινή άγάπην. Όσον διε τον άββάν Μελβί, τον μοναχόν της Χελιδόνος, έδρον έν τη προσώπτη της προγκήτισσης Μπέττη μίαν καθηκουμένην πρόθυμον να άκούη τους λόγους του. Ούτως διεφώτισε τον fornal επί των αληθών αισθημάτων του.

—Περιμένετε μυθιστόρημα διά να σκεφθής τον γάμον, προσφιλές μοι τέκνον, ειπεν ό Ιερεύς. Έκείνο τό όπολον ή τύχη σας προσφέρει στηρίζεται επί στερεών βάσεων. Ούδεις θα ήδύνατο να άντίστη.

Έβδομάδα: τινες μετá την έπιστροφήν της Χελιδόνος εις την νησον της Γαλλίας, ό άββάς Μελβίλ έβιδη νεμφικήν εύλογίαν. Η προγκήτισσα Μπέττη άνομάζετο κυρία δε fornal.

Αί προκαταλήψεις των φίλων του αξιωματούχου κατέπσαν πού των σπανίων προτερημάτων της νεαρής γυναίκας. Διαν νοήμων, έπλήρωσεν όσον ήδύνατο εύλλιον διά της μελέτης την έλευσιν των γνώσεων: έδέχον έπίσης να αναγνωρίσουν ότι τό χαλκόχρουν χρώμα της έπιδασμίδος της δεν απέκλειε τό θόγγιστον της φυσιογνωμίας συνηνωμένον με μεγάλην λεπτότητα όφους.

Ό fornal έκανέλαβε τό έργον του εις την άποικίαν. Πολλά έτη διέτριψαν έν οικιογενειακή εύτυχία και ειρήνη ότι εις την νησον της Γαλλίας έγινετο γνωστός ό θάνατος του Ταμισιαλιώ. Άνευ διασταγμού ή Μπέττη έξέφρασε την έπιθυμίαν να μεταβή εις την πατρίδα της, όπου ή παρουσία της ήτο άταρακίτητος, ως ειπεν εις τον σύζυγόν της. Ό βασιλεύς πατήρ της ειχεν αυτήν ως μόνον τέκνον. Ό fornal υπέχώρησε με την όλλυψιν εις την ψυχην. Διά την βασιλείαν λοιπόν ή σύζυγός του τον έγκατέλειπεν!

Η όφυνία του αξιωματούχου όλίγον διήρξατο. Μετá τινες έβδομάδας, ή ταξιδιωτής έπανήρξατο θριαμβεύουσα εις τον οικον τον όπολον έπλήρου ή άνάμνησίς της. Την φρεσάν ταύτην ωδήγηε προσβαίαν Ιθαγενών εκ της νησου της γεννησεώς της. Υπό την προστασίαν της κυρίας δε fornal ή προγκήτισσα Μπέττη μόνη κληρονόμος του βασιλέως Ταμι-

μαλιώ ήρχετο να προσφέρει τό σκήπτρον εις τον Γάλλον αξιωματούχον, τον σύζυγόν της. Ό fornal έδέχθη: άλλ' όχι δι' έαυτόν. Έχάρισε την μικράν Μαλασιανήν νησον εις την Γαλλίαν.

Έν ό προήδρευεν εις την διοργάνωσιν του άποσπάσματος τό όπολον έμειλεν να φροντίση διά την νέαν άποικίαν, ό αξιωματούχος δεν ήδυνήθη να συγκαταβή από του να έρωτήση την σύζυγόν του εάν δεν έλυκίτο ποσώς παραγορούσι τό στέμμα της. Δύνασθε να φαντασθήτε μετ' όποιας εύχαριστήσεως ό fornal ήκουσε την άπάντησιν ήτις τω έδόθη:

«Τό μόνον βασιλείον τό όποιον ήλυδαζώ είναι ή έστία εις την όποιαν ή καρδιά μου μένει προσκακολημένη».

(Το να Γαλλικά)

Η ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΗΣ

Μουσική

Έπειτα Έχεις τα βουνά
τα περικρατημένα.
Παρήφατα θροσάλλιστα
και λουλουδοσπαρμένα.
Που παίζει ό έσοκός γλυκά
μερονυχτίς φλογέρα
Και μ' άρμονίας χαρούπης
γελίζει τόνάγερα.

Κάτω! Ό κάμπος σου φιλά
τά άκρα των ποδών σου
Κ' έπίτα καταπράσινος
ζαπλώνεται έμπρός σου
Γεμάτος δένδρα και θροσάλλιστους
και χορταράκια
Γεμάτος άγριολελλούδα
και γάρφαρα νεράκια

Κι' όταν τό δράδι άρχίνα
να θυάλην τό φεγγάρι
Πο' άπ' την Καλαμάκκα σου...
τραμουλικιστή με χάρι
Τότε πανώρτε Κουκλουτζά!!!
τότε δεν έχεις ταίρι
Στην όμορφιά στη χάρι σου
σε ό θροσέρ άγέρι!!!

Στίχη ΟΙ Κ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΩΝ ΠΕΡΑΙΔΕΥΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΦΩΤΙΣΜΟΥ & ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΥΑΛΩΝ

ΥΠΟ
ΚΩΝΣΤΑΝ. Ν. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΚΟΙΝΩΚΟΜΕΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΪΣΤΑΤΟΥ ΤΗΣ ΜΕΛΟΥΣ ΔΙΗΘΟΡΑΚ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

(Συντάξας ἐν τῷ φυλλάδιον 27 καὶ 28)

Τὰς πειραματικὰς ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἐ-
σκουλίνης τοῦ Mourillard, συνεχίζων ὁ
Victor Henri ἐπέβη ἐπὶ πειραματικῶν
δι' ἐτέρας οὐσίας ἐπισης ἀπορροφητικῆς
τῶν πέραν τοῦ ἴχθου ἀκτίνων καὶ ἦτις
οὐαία εἶναι ἡ μικρικὴ ζελατίνη (gelatine
ricetale) τὴν ἴσκιαν θέτει ὑαῶς καὶ τὴν
ἐσκουλίζελατίνη μεταξὺ δυὸ υάλων λεπτῶν
προσσεκαλλημένων διὰ βαλοῦμου τοῦ Ku-
radā. Αἱ υάλωι τοῦ Victor Henri εἶναι
ἢ τελευταία σχεδὸν ἕως τῶν χρωματι-
στῶν υάλων ὑπὸ ὕμεινῃν ἐποψίν διότι ὁ
ἐπιθεὶς ἐπιστήμων κατορθῶσαι τὰ ἐπιτό-
χη τὴν αἰχμαλωσίαν οὐ μόνον τῶν πέ-
ραν τοῦ ἴχθου ἀκτίνων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
ἀκόμη τῶν ἀκτίνων τοῦ κτανουοῦ καὶ τοῦ ἴ-
χθου, πράγμα τὸ ὅποσον δυσκοιλώτατα κα-
ταρθεῖτο διὰ τῶν ἄλλων υάλων χρώμα-
τος ἀνοικτοῦ μὴ ἐπηρεάζοντος τῆς ἀπι-
κῆς ὀξύτητα τοῦ παρατηροῦντος.

Ὅτε ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε περὶ χρω-
ματιστῶν υάλων λεχθέντων προκύπτει τὸ
συμπέρασμα εἶς εἰς τὴν πρώτην μὲν γραμ-
μὴν ἔρχονται αἱ υάλωι τῆς μικρικῆς
ζελατίνης τοῦ Victor Henri, κατόπιν
αἱ υάλωι τῆς Ἐσκουλίνης τοῦ Mourillard
ἔπειτα αἱ τῶν Fienzal καὶ Motais, τὰς ὁποίας
παρακολοῦσθαι ὀλόκληρος ἢ σειρά τῶν χρω-
ματιστῶν υάλων τοῦ ἐμπορίου ἀπὸ τῶν
καθαρῶς κτριγῶν ἢ φαιοπρασίνων μέ-
χρι τῶν καθαρῶς πρασίνων καὶ κτανῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐμπόριον ἔχει ὡς
ἀρχὴν τὴν μεγάλην κατανάλωσιν καὶ τὰ
συναρτῆ ταύτης κέρδη, διὰ τοῦτο δὲν δι-
δει τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν ὕμεινῶν ὄρων τοῦ πρὸς
ἐμπορίαν ἀντικειμένου. Ἐπομένως ἐπει-
δὴ τὰ κοινὰ εἶδη τῶν χρωματιστῶν υάλων
ἀντιπροσωπεύουσι τὴν εὐθυμίαν διὰ τοῦ-
το ὁ κόσμος εἰς ταῦτα προσηλῶνει τὴν
προσοχὴν του καὶ πολλὰς ἀποχρεῶνει

καὶ τὸν λατρὸν νὰ τὰ λάβῃ ὅπ' ὄψιν καὶ
τὰ ἀναγράψῃ λόγῳ τῆς ἐν τῷ ἐμπορίῳ
ἐλλείψεως τῶν ἀνοικτῶν μημηρομπετισῶν
τριῶν ἐξαιρέτων καὶ ἀβλαβῶν ποιότητων,
ὧν ἡ πρῆ φουικῶ τῷ λόγῳ εἶνε καὶ ἄ-
νοπέρα κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων κοινῶν χρω-
ματιστῶν.

Λαμβανομένης λοιπὸν ὅπ' ὄψιν τῆς
οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς,
ὄρεϊλομεν καὶ λατρῶι τε καὶ μὴ, ἀρκεῖ
τώρα διὰ γνωρίζομεν τοὺς ἐπιστημονικοὺς
λόγους τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐνὸς εἶδους ἀπὸ
τὰ λοιπὰ, ὄρεϊλομεν λέγω νὰ συριστώμεν
καὶ συμβολεῖσασμεν κατ' ἀρχὴν τὰς ἀνοικτῶν
τριῶν κατηγορίας υάλων, α. τὰς τοῦ Victor
Henri (υάλωι τῆς μικρικῆς ζελατίνης) β.
τὰς τῆς Ἐσκουλίνης τοῦ Mourillard, καὶ
τέλος γ. τὰς τοῦ Fienzal Motais. Διω-
δῆσθε τῶν τριῶν εἰδῶν προτιμῆση τις τὸ
θεραπευτικὸν καὶ ὕμεινῶν ἀποτέλεσμα θὰ
εἶναι τὸ ἴδιον. Λαμβανομένης ὅπ' ὄψιν
ὅμως τῆς ὀλίγον ὑπεροχημένης ἀξίας των,
τότε πολὺ πιδανὸν τὸ ταμείον τοῦ ἀσθε-
νοῦς νὰ μὴ ἐπιτρέσῃ τοιαύτην δαπάνην,
ἦτις ἄλλως νομίζομεν εἶναι ἴσαν λογικὴν
καὶ ἔχει τὸν ὅπον τῆς, ὅπ' ὀ ἄλλως
τε δι' ἄλλας παθήσεις οὐκ ὀλίγα δύναται
τις νὰ διαπανθῆ εἰς φάρμακα καὶ λοι-
πὰ χρεϊώδη.

Ἐν τούτοις πλειστάκις οἱ πείλαται μας
θὰ προβάλλωσι τὸ ζήτημα τῆς εὐθυ-
μίας ἀλλὰ καὶ τοῦτον μὴ ὑπάρχοντος,
ἢ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἐμπορίῳ παντελῆς
σχεδὸν ἀπουσία τοιοῦτων χρωματιστῶν
υάλων μᾶς ἀναγκάζει νὰ καταρτεῖγωμεν
ὡς τὴν ἀναγραφὴν ἄλλων χρωματιστῶν
κοινῶν υάλων, ἐξ ὧν προτιμώμεν ὡς καί-
λιέρας σχεδὸν καὶ ἀβλαβετέρας τὰς ἔ-
χούσας τὸ χρῶμα κτανουέντιασεως ἀριθ. 2.

Ἄδη λοιπὸν ὡς βλέπομεν εἶναι ἡ ση-
μερινὴ κατάστασις τοῦ ζητήματος τῶν
διαφόρων φωτισμῶν καὶ τῶν χρωματιστῶν
υάλων, αἵτινες ἐν τούτοις μεθ' ἡμᾶς ἀβ-

τὰς τὰς ιδιότητας καλὰς ἢ κακάς, εἶσιν
ἐν χρῆσει εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν
πελατείαν τῶν ὀφθαλμικῶς πασχόντων.

Ἴνα λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη ἀσθεντικῶς
ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς καλλι-
τέρας ὑπὸ ὕμεινῃν ἐποψίν κατασκευῆς
αὐτῶν, ὄφειλε νὰ κάμῃ διαφόρους πει-
στικὰς ἐρεῦνας, αἵτινες νὰ θέσωσι τὴν
σφραγίδα τοῦ κέρους εἰς ἐν τοσοῦτον σο-
βαρὸν ζήτημα τῆς ἡμερησίας διατάξεως
ἐν τῇ ὀφθαλμολογικῇ ἐπιστήμῃ. Πρὸς τὸν
σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχεν ὀρισθῆ ὡς κρι-
ον πρὸς συζήτησιν θέμα ἐν τῷ ὀφθαλ-
μολογικῷ συνεδρίῳ τῶν Παρισίων κατὰ
τὸν Μάιον τοῦ 1911 τὸ περὶ ὅ ἔπρκει-
ται ζήτημα τῶν χρωματιστῶν υάλων καὶ
τῶν διαφόρων φωτιστικῶν τρόπων, τοῦ
ὁποίου εἰσηγητῆς εἶχεν ὀρισθῆ ὁ καθη-
γητῆς Gariel, ὅστις οὐκ ὀλίγον ἔρραψεν
ἐπιστημονικὸν φῶς διὰ τῶν διαφόρων ἐ-
ρευνῶν του εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτη-
μα, ὅπερ ἦτο μὲν γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν-
διαφερομένους ἐπιστήμονας, ἀλλ' ἀμφι-
βάλλωσι εἰς πλὴν τοῦτον ὁ λοιπὸς ἐπι-
στημονικὸς τε καὶ μὴ κόσμος εἶχε καὶ ἔχει
ὄρισμένην τιμὰ ἰδέαν.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν κοινωνικὸν μάλ-
λον λόγον ἐπεχειρήσαμεν νὰ χαράξωμεν
τὰς παρούσας γραμμάς, ἵνα μεταδώσωμεν
εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τὰ τῆς γενι-
κῆς ὕμεινῆς ζητήματα, τὰς ἐπὶ τοῦ θέ-
ματος τῶν χρωματιστῶν υάλων γενομέ-
νος τελευταίας ἐργασίας καὶ τὰς ἐκ τοῦ-
των προκυφάσας τελικὰς ἀρχὰς αἵ-
τινες ὄφειλοσι νὰ δεσποζῶσιν ἐν τῷ βίῳ
ἴσῳ τῶν πασχόντων κατὰ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ὄσῳ καὶ τῶν ὕγιων ἐν γένει, τῶν ὄν-
των ὑποχρεωμένων νὰ ἐργάζωνται νυχθη-
μερὸν ὑπὸ ὕρου κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνθυ-
γιατοῦς, δυναμένους νὰ προσβάλλωσι τοὺς
ὀφθαλμοὺς.

Ἐκ τῶν συμπερασμάτων εἰς ὃ κατέ-
ληξεν ἐν τῇ εἰσηγήσει του ὁ κ. Gariel
παραθέτομεν τὰ κυριώτερα.

Αἱ ἀσθενοὺς χρώσεως κταναὶ υάλωι
δὲν μεταβάλλωσι τὴν ἐκκρίνειαν τῶν ὀ-
ρωμένων ἀντικειμένων, ἐν ᾧ αἱ τοῦ βαθυ-
τέρου ἐμποδίζουσι τὴν εὐκρινῆ ὄρασιν,
γενικῶς δὲ δὲν ἐμποδίζουσι τὰς ἀκτίνας
πέραν τοῦ ἴχθου, ἐπομένως εἶναι ἀκα-
τάλληλοι διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τοῦτ' αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῆ καὶ διὰ
τὰς χρώματος κτανῶν καὶ διὰ τὰς πρῶ-
αίνους.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν δύναται νὰ λε-
χθῆ καὶ διὰ τὰς κτριγῶν υάλωις ἢ τὰς
τοῦ Fienzal καὶ Motais ἢ καὶ τὰς τῆς
Ἐσκουλίνης ἢ τοῦ Victor Henri κ. τ. λ.
τῶν ὁποίων τὰ ἐπιστημονικὰ πλεονεκτή-
ματα διὰ μικρῶν ἔχουσιν ἐκθέσει ἀνωτέ-
ρω.

Ἐξ ὧν ἐπομένως τῶν μέχρι τοῦ-
δε λεχθέντων εἰάν τὰ συνηρῶμεν καλῶς
θέλομεν παρατηρήσει διὰ πανταχόθεν προ-
βάλλει ὁ θρίαμβος τοῦ κτριγῶν χρώ-
ματος, τόσον ὅσον ἀφορᾷ τὸν γενικὸν
φωτισμὸν, ὄσῳ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν προ-
τατεντικῶν χρωματιστῶν υάλων. Ὁ δὲ
θρίαμβος οὗτος προέρχεται ἐκ τῶν ἀναμ-
φισβητήτων ἐργασιῶν τῶν προερχομένων
ὄχι πλέον ἀπὸ θεωρίαν καὶ ἐποθέσει,
ἀλλ' ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τῆς φουικῆς,
τῆς χημείας καὶ τῆς ὀφθαλμολογίας, εἰς
ἃ δὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ τις οὐδέ τὴν πα-
ραμικρῶν ἀντιλογίαν.

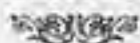
Ἀπέναντι λοιπὸν τοιοῦτων ἐνεργητικῶν
γνωμοδοτιῶν τῆς ἐπιστήμης νομίζομεν δι-
εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἀποβάλλωμεν μερι-
κὰς σφραγίδας ἰδέας, τὰς ὁποίας ἔχομεν
παρ' ἡμῶν ὅσον ἀφορᾷ περὶ τοῦ ἂν πρό-
πει νὰ φορέσῃ τις κτριγῶν υάλωις καὶ
παραδόξως κατὰ τὸ χρῶμα καὶ ὄσνη-
θεις. Ἡ φωτὴ τῆς ἐπιστήμης ἀρέπει
νὰ μὴ ἀντηχῆσῃ μόνον εἰς τὰ ὅσα τῶν
ὀφθαλμολόγων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦ λοιποῦ
κόσμου, ὅστις πρέπει νὰ ἐννοήσῃ,
διὰ ἀσάδησιν καὶ ἂν εἶναι ἡ φωτι-
στικὴ ἐστία ἢ φωτίζουσα τὴν μικρὰν ἢ
μεγάλην αἰθουσαν, τὸ θέατρον ἢ τὸ ξε-
νοδοχεῖον ἢ τὸ ἐργαστήριον, ἢ τὸ σχολ-
εῖον, πρέπει πρῶτον νὰ εἶναι ἀνάλογος
τοῦ μεγέθους τῆς αἰθουσῆς, ἦτις πρέπει
νὰ φωτίζηται καλῶς, κτανικῶς καὶ ἀπὸ
τῶν. Ἡ φωτεινὴ ἐστία πρέπει πάντοτε
νὰ εἶναι περιβεβλημένη ὑπὸ σφαιρας λευ-
κῆς ἢ ὑάλλον κατὰ τὰ τελευταία διδάγ-
ματα τῆς ἐπιστήμης, κτριγῆς, ἵνα τὸ
ἐκπεμπόμενον ὁμοιομερῶς φῶς, μὴ περι-
έχη πολλὰς λευκὰς καὶ ἴχθους ἀκτίνας
καὶ ἰδίως τὰς γνωστὰς πλέον βλαβεράς,
τὰς πέραν τοῦ ἴχθου ἀκτίνας.

Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ φῶς, ἡλιακὸν ἢ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Η ειρήνη συνήθη. Η τελευταία αιματοδαφής εις της Βαλκανικής, τραγωδίας ιστορικής εν Βουκουρεστίν τήν λήξιν της φρικαλέης ανθρωποκτονίας, ης έδωθον εις πένθος τους λαούς της χερσονήσου.

Και καθ' ην στιγμήν τήν ξίφη τή επί μακρόν αγωνισθέντα τίθενται εις τήν θήκας, η ανθρωπότης στρέφει αγωνιώδεις βλέμματα προς τόν άκαθάρτη σκόπελον επί του όποιου η διπλωματία μέλλει να κατατρέψη μακρός και λεπτεπίλετους προσπαθείας.

Έννοούμεν τή άνακινήθην κατόπιν τής άνακτήσεως τής 'Αδριανουπόλεως ζήτημα τής ιστορικής ταύτης πόλεως, έν τήσδε της όποιας υπάρχουν υσιπολιτικά θρησκευτικά και έθνικά άναμνήσεις του 'Οθωμανισμού και περικλείεται μία των εύκλειων σελίδων της αιματοδρέκτου ιστορίας του ένσπύτου έτους.

Η 'Αδριανούπολις έν τήσδε της όποιας όποις και πανταχού όπου έπί τήσδε τή μικρόν πάλμα του Βουλγάρου έρρευσε ποταμίζόν τή αίφρον αίμα και όργισαν η Βουλγαρική θύνα, η 'Αδριανούπολις είναι άναγκαιοτάτη διά τήν άμυναν της πρωτεύουσας, άποτελεί τόν άκρογωνιαίον λίθον της άσφαλείας των Εύρωπαϊκών κτήσεων της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Δίν είναι άπό τής 'Οθωμανικής η άποφης του ζήτηματος της 'Αδριανουπόλεως και του μετ' αύτης παραχωρηθέντος εις τους Βουλγάρους διά της Λονδίνειου συνθήκης τμήματος της Θράκης. Τό μέλλον των Θρακικών τούτων πληθυσμών άποτελεί ζήτημα τήσδε τήν 'Ελληνισμόν ζήτημα, διό φρενοειν έτι η 'Ελληνική διπλωματία μεγίστης θα καταβάλη προσπαθείας όπως μείνη άναλλοίωτος ο έθνολογικός αὐτῶν χαρακτήρ.

Εξ έτέρου η θέσις του μέρους τούτου της Θράκης άπέναντι της Κωνσταντινουπόλεως είναι τσοσόν σφής διά τή ποικίλα Εύρωπαϊκά προβλήματα τή συνδυάζόμενα έν τή 'Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου και τή άποκρυσταλλούμενα εις τή όδωμ της Μεσογειακής Ισορροπίας όσα μία Βουλγαρική βρέχουσα τούς πόδας εις τή θάλα του Αιγαίου και εφισκομένη εις άλλου έξω της πρωτεύουσας είναι διγνηκής άπειλή κατ' αὐτό του μέλλοντος της Εύρωπαϊκής ειρήνης, ης αί τόχαι εύρίσκονται εις τήν πάντοτε λανθάνουσαν αλλά και πάντοτε ύφισταμένην άνάθεσιν τή πανάλευστικόν και παγγερμαντικόν ελάθειν. Τειουτοτρόπως η άγγελομένη σύμφη της 'Ελληνοβουλγαροσερβικής συνθήκης έν διαλεί τή νέφη είναι μελανά εξακολουθεσαι να σκιάζωσι τόν Βαλκανι-

κόν όρίζοντα.

Χωρίς να παραλύη τήσδε χείρας της πίσχρως ήττηθείσης Βουλγαρίας έν διαλεί τήν θέσιν της θανάσις δοκιμαθείσης Τουρκίας, ης οι πληθυσμοί έσφάγγον υπό τόν άνάκτων έσθλων έσφάσθην έσφάγγον τσοσόν μεροληπτικώς η χρεω-

Η ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ

κόπος των ήμερών μας διπλωματία. 'Αλλ' η ελπίς η αὐτή ένεχει τή μέγα πλεονέκτημα ότι έσφάσσα εις άσφαστον αίσλην τή ήθικόν μεγαλειον της 'Ελλάδος διετρέψαν τήν θράσαν αὐτης άναγίννησιν χαιρειθείσαν διά τόν καταπληκτικώτερον θραυσμόν έξ όσων έχει να αναφέρη η παγκόσμιος ιστορία. Και εύτυχως η μεγαλονομένη 'Ελλάς θέλει καταστή κρατικά προσρός της 'Οθωμανικής πατρίδος σεβόμενης τής νεύρους άξιώσεως της ειλικρινούς αὐτης γείτονος, μετ' ης υπάρχουν θρασι σφουρηλατηθέντες διά τόν αιώνα. Διά τούτο η άγγελομένη ως έπικαιμένη 'Ελληνοτουρκική συνανόηση πρέπει να χαιρειθώ μετ' χαρής άνυποκρίτου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν 28 'Ιουλ. έπιβλητικώτατον έτελέσθη μνημόσυνον, εις όλον τους ναούς της 'Επασχίας Κωνσταντινουπόλεως διακοσμηθέντος, έν τήν έν Μακεδονίη και Θράκη όργίως σφαιρασθέντων και ποικιλοτρόπως δοκιμασθέντων άδελφῶν ημών, υπό τών έπαισχύντων άποστόλων του Κρόμου. Έν τή Μητροπολιτική Ναφ ο προεβήσαν Σ. Μητροπολίτης ημών 'Αγιος Κωνσταντίνος κατασκευαστικά έρημόνευσε τους ήρωικώς πεσόντας έθνομάρτυρας, ο δι έλλήνος Καθηγητής του Γυμνασίου ημών, 'Ιωάν. Καρκαλιός έσφραδίστατα άπήγει, εις κατάλληλον λόγον, συγκινήσας τή σπυκόν εκκλησίασμα.

Κατά τήν τελετήν παρίστατο και ο έξοχώτατος 'Υπαρχός της Γαλλίας κ. Ν. Σαπουντζόγλου.

Υπεύθυνος ΧΑΡΑΛΑΜ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑΣ
ΕΝ ΚΥΔΑΡΝΙΑΙΣ

Καλλιτεχνική έκτύπωσις Φακέλλων, 'Επιστολοκεφαλίδων, Λογισμῶν, Συνομάτων, έπισκεπτηρίων, Διπλοτύπων, Προσκλητηρίων και 'Αγγελτηρίων Γάμων και Αρραβίωνων, Βιβλίων, Περιοδικῶν, 'Εφημερίδων κ. τ. λ. κ. τ. λ.

'Αναλαμβάνει παραγγελίας προς έκτέλεσιν σφραγίδων εκ καουτσούκ και μετάλλου ως και πινακίδων εκ πορσελάνης.

'Εαχύτης καλαισθησίαι και τεμαί συγκαταβατικά

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & Σ'

'Εφθασαν διάφορα έκλεκτά βιβλία: Διδακτικά, 'Εκκλησιαστικά, 'Επιστημονικά, Φιλολογικά, Τεχνικά, 'Ευθιστορήματα, Δράματα, Ικωμωδικά, Λεξικά βιβλία, Είκόνας, παλομένα εις τιμάς άκαταγωνίστους.

'Αναλαμβάνει παραγγελίας επί βιβλίων μη ύπαρχόντων έν τή ένταύθα παρακαταθήρη, έκτελούμεναι ταχίας και άνελλιπώς.

ΑΥ ΒΟΝ ΜΑΡΣΧΕ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Υπάρχουν όλα τα είδη νεωτερισμού ήτοι: κοστούμια τριζό δι' αγοράκια και καπέλα ψάδι-
να καθός και διάφοροι γαρνιτούρα.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΟΜΑ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΙΔΗ